KEŞIŞIAN BEDROS

CARTEA LEGII

bedros999@yahoo.com

ISBN 973-7766-65-2
ISBN 13-978-973-7766-65-6

KEŞIŞIAN BEDROS

CARTEA LEGII

Editura LUMEN
IAŞI

La început a fost Energia… apoi s-a format Universul.
Legile Universului material vi le vor explica fizicienii,
Legile Universului spiritual şi legătura sa cu cel material,
Vă vor fi explicate de CARTEA LEGII

„Cel ce are ochi, să citească,
Cel ce are minte, să înțeleagă,
Cel ce ştie să-şi folosească spiritul,
să vadă”.

Mulțumiri Marilor: Aleister Crowley
Azaz-El
Yan Gan
Nix
Erebus

Prefață

Cartea Legii, un titlu obiectiv pentru sensul acestei cărți. În cuprinsul ei explic mecanismele, sau altfel spus, legile ce acționează în cadrul Universului şi care guvernează existența în complexitatea sa (relativ la forma noastră de existență) şi în relație cu cele două dimensiuni ce o caracterizează: dimensiunea planului material şi dimensiunea planului spiritual.

Omul poate fi numit, fără a greşi, ființă duală, deoarece în cadrul existenței sale aparține în mod continuu planului spiritual şi în mod secvențial planului material. Moartea este practic doar o etapă a *existenței*, limitată numai la dimensiunea planului spiritual. Dublul eteric face şi el parte integrantă din existență, doar că rolul său este unul ce poate fi asemuit unui liant (energetic) prin care se transmite informație între materie şi spirit, în ambele sensuri.

Prin experiența acumulată de-a lungul existenței mele am descris mecanismele Universului, punând accent pe cele ale planului spiritual, într-un mod cât mai apropiat de modul ştiințific acceptat *în ziua de azi* şi încercând în acest fel să scot din zona ocultismului şi a

paranormalului multe lucruri normale ale existenței în Univers şi care ar trebui înțelese în mod ştiințific, deoarece fac parte din **realitatea** existenței noastre.

Evenimentele prezentate în capitolele II şi III ale acestei cărți sunt fără valoare istorică, ele au fost descrise doar în scopul punerii în evidență a Legilor Universului pe mai multe niveluri de înțelegere. În virtutea acestui scop, **locuri**, **persoane şi fapte reale** au fost prezentate ca pilde, nepunându-se accent pe nume, detalii, cronologie, precum şi pe alte aspecte ce țin de rigorile ştiinței istoriei.

AUTORUL

Cap.I

Omul: ființă duală

I.1. Naşterea Universului

La început nu era nimic material, Totul fiind definit de o energie Primordială deosebită de toate celelalte tipuri de energii cunoscute şi având drept caracteristică principală multidimensionalitatea. Se poate spune, fără a exagera prea mult, că Totul nu era altceva decât un Haos ce se manifesta într-o infinitate de dimensiuni virtuale, iar viteza sa de manifestare era egală cu zero, sau aşa cum a spus în mod genial Eminescu în poezia Luceafărul:

„Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaşte,
Şi vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naşte.

Nu e nimic şi totuşi e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemene
Uitării celei oarbe.„

Pentru o perioadă de „timp” nedefinită, Totul a rămas nemodificat, în starea sa Primordială, până la un moment dat când sub influența Hazardului s-a produs inevitabilul: din energia Primordială a cristalizat prima fărâmă de Univers. În acel prim moment, s-a produs nici mai mult nici mai puțin decât o adevărată „explozie” energetică simultană cu o „revoluție” a dimensiunilor.

Din multitudinea dimensiunilor Primordiale virtuale s-au separat două grupe dimensionale (în realitate acest proces a cuprins majoritatea dimensiunilor, care au dat naştere unei multitudini de grupe dimensionale. Dintre acestea, doar două sunt importante pentru definirea ființei umane. Între dimensiunile Primordiale s-au păstrat totuşi puncte virtuale de tangență, aşa numitele porți dimensionale), fiecare din acestea având o anumită structură dimensională:

1. grupa dimensională a materiei, care o vom numi, pe scurt, plan material, având în componența sa următoarele dimensiuni:

    a) L – lungime
    b) l – lățime
    c) h – înălțime
    d) t – timp

2. grupa dimensională a spiritului, care o vom numi, pe scurt, plan spiritual, având în componența sa următoarele dimensiuni:

    a) L – lungime
    b) l – lățime
    c) h – înălțime
    d) t – timp

caracterizate prin :

$$L = 0$$
$$l = 0$$
$$h = 0$$

$t = \infty$

După cum se poate observa, planul material este caracterizat de un spaţiu tridimensional format din dimensiunile L, l şi h, iar desfăşurarea evenimentelor în acest spaţiu este dictată de dinamica celei de-a patra dimensiuni notată cu t (timp). Nu voi detalia problematica dimensiunilor spaţiale deoarece este arhicunoscută. Timpul, ca dimensiune a planului material, este caracterizat de o „curgere" liniară şi măsurabilă dinspre momentul 0 (momentul creării Universului) către ∞ în condiţiile mecanicii Newtoniene şi o curgere neliniară în condiţiile mecanicii relativiste (pentru viteze apropiate de viteza luminii).

În planul spiritual, datorită Hazardului şi, aş putea spune, fără să greşesc, a Providenţei, dimensiunile au căpătat cu totul alte caracteristici faţă de cele avute în planul material, făcând în acest fel posibilă apariţia vieţii în toate formele ei de manifestare şi cu toate consecinţele ce derivă de aici, după cum se va vedea pe parcursul acestei cărţi. În acest plan, dimensiunile spaţiale fiind constante şi egale cu zero, determină o condensare a spaţiului într-un singur punct virtual de diametru zero. Timpul dilatat la infinit conferă acestui plan acea magnifică şi, aş putea spune, vitală proprietate de a păstra pe veci nealterată informaţia, energia şi toate formele ei modulate (evenimente, gânduri, acţiuni, etc.) produse cu începere din momentul 0.

După ce am stabilit în linii mari câteva din caracteristicile acestor două planuri, să revenim la momentul de timp 0 şi să vedem ce s-a întâmplat în continuare şi în ce fel. Aşa cum am spus, s-au creat două grupe dimensionale şi, simultan cu crearea lor, a

cristalizat şi prima fărâmă de Univers, primul „bulgăre” de Viaţă Primordială. Acesta a luat naştere în acelaşi moment de timp în ambele planuri: în planul material sub forma unor particule de materie primară (aceste particule nu au fost încă descoperite de ştiinţa actuală, ci doar postulate sub forma unor „cărămizi” elementare din care, prin combinare, se poate obţine întreaga structură materială a Universului), iar în planul spiritual sub forma unor vibraţii spirituale asociate acestora.

Pentru o mai clară înţelegere, voi încerca să reprezint grafic relaţia dintre vibraţia spirituală şi materie. În fig. 1 se poate observa în planul spiritual o vibraţie asociată materiei prin intermediul Dublului eteric.

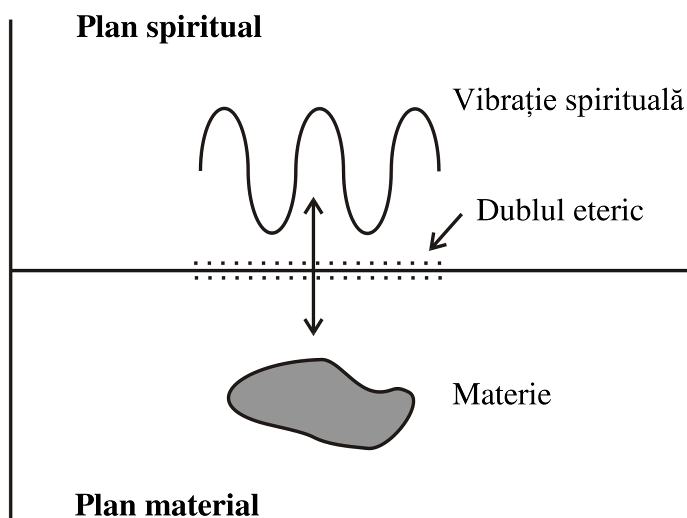

Fig. 1

Vibrația spirituală sau pe scurt spiritul nu este altceva decât o manifestare a energiei Primordiale în planul spiritual. Energia Primordială în ansamblul său este cu mult mai complexă, manifestându-se în fiecare grupă dimensională sub o formă diferită. În planul spiritual această energie, după cum am mai spus, diferită de toate celelalte tipuri de energii cunoscute până în prezent, s-a manifestat sub un aspect vibratoriu şi având proprietatea de-a putea fi modulată de informație provenită din diverse surse. Acest spirit, ca de altfel toate spiritele care au luat naştere pentru prima dată (spirite primare), posedă în formă modulată toate informațiile posibile referitoare la corpul (materia) căruia îi este asociat.

Între spirit şi materie se stabileşte o relație biunivocă prin intermediul dublului eteric. Materia modulează cu informație spiritul iar acesta, la rândul său, determină evoluția în timp a materiei în plan cauzal; această determinare poartă denumirea de Karmă. Asocierea dintre spirit şi materie poartă denumirea de Viață, această asociere a condus la apariția Viului.

Toată materia din Univers este Vie. Atunci când materia este îndepărtată de spirit, apare fenomenul de moarte a materiei, aceasta trecând în forma energetică Primordială din care a luat naştere. Moartea materiei nu presupune şi moartea spiritului care i-a fost asociat, acesta rămânând în stare liberă. Spiritul, la rândul său, poate fi distrus reintrând în energia Primordială. Distrugerea unui spirit primar conduce la moartea materiei căreia îi este asociat. Distrugerea unui spirit evoluat se poate produce la diferite nivele, neconducând

la moartea materiei decât în cazul particular al distugerii globale.

Am pomenit despre moartea materiei şi distrugerea spiritului doar cu titlu informativ şi cu singurul scop de a nu deforma în vreun fel realităţile Universului. Sper că niciodată şi nimănui să nu-i fie dat să descopere secretul producerii unor astfel de efecte.

Datorită caracteristicilor planului material şi ale celui spiritual, materia nu are cum transmite în mod direct informaţie spiritului şi nici spiritul nu poate exercita o influenţă directă asupra materiei. Acest lucru se poate realiza însă prin intermediul unei forme energetice speciale ce posedă atât caracteristicile planului material cât şi cele ale planului spiritual, nefiind totuşi nici materie, nici spirit. Relaţia dintre spirit şi materie se stabileşte prin intermediul acestei forme energetice, numită dublu eteric şi pentru fiecare punct din volumul materiei.

Dublul eteric are proprietatea de a putea traversa „graniţa" dintre grupele dimensionale printr-un punct de tangenţă al acestora. Dublul eteric are proprietatea de a evolua ca structură concomitent cu evoluţia materiei şi a spiritului.

Momentul care a marcat transformarea energiei Primordiale într-un Univers ordonat, cu propriile sale Legi existenţiale, a fost şi momentul în care Viaţa a răbufnit din Neant, producând începutul Evoluţiei, adică al transformării Simplului în Complex, concomitent cu păstrarea individualităţii Simplului. Acolo unde există Viaţă se produce în mod inevitabil şi fenomenul Evolutiv. Să vedem, aşadar, cum s-a manifestat acest fenomen în acele vremuri de început ale Universului.

Până acum am analizat doar naşterea unei singure particule, definind multitudinea prin intermediul unităţii, deci ceea ce s-a întâmplat în cazul unei singure particule este valabil pentru toate particulele ce au luat naştere în acel moment 0, dar şi pentru toate particulele ce s-au născut şi se vor naşte vreodată în Univers.

După ce au luat naştere aceste „cărămizi" elementare, a început „zidirea" treptată, în conformitate cu Legile Universului, a tot ceea ce Există.

În planul material, prin unirea a două sau mai multe particule s-a creat o formă materială nouă cu proprietăţi noi şi considerată a fi evoluată în raport cu particulele constituente. Această nouă formă materială păstrează însă în interiorul ei şi într-un mod nealterat particulele ce au constituit-o. Prin desfacerea formei rezultante se vor obţine exact aceleaşi particule şi cu aceleaşi proprietăţi avute înainte de unire.

Această Lege este valabilă doar pentru particulele elementare.

Nu intru în amănunte în ceea ce priveşte evoluţia Universului material deoarece, pe de o parte, nu face obiectul acestei cărţi, iar pe de altă parte, ştiinţele actuale au ajuns la un nivel ridicat de cunoaştere şi pot furniza informaţii cu înalt nivel de acurateţe, cu privire la acest subiect.

În planul spiritual, evoluţia a început în mod asemănător cu cea din planul material, adică prin unirea a două sau mai multe spirite primare s-a creat un nou spirit asociat noii forme materiale corespondente, spirit modulat de informaţia acesteia şi care, la rândul său, produce determinarea ei în plan cauzal (Fig. 2). Spiritul rezultant conţine toate informaţiile spiritelor primare care

i-au determinat apariția, dar nu le asimilează, ci le ține în relație de determinare, sub forma unor vibrații asociate. După dispariția formei materiale, spiritul rezultant nu dispare, el rămânând să existe pentru vecie datorită timpului dilatat la infinit în planul spiritual. Spiritele inferioare lui se desprind din relația de determinare în care s-au aflat rămânând asociate particulelor elementare (sau formelor materiale cu care au fost asociate înaintea unirii). Spiritul rezultant este considerat superior sau evoluat în raport cu cele ce l-au determinat. Se pot uni două sau mai multe spirite aflate pe aceeaşi treaptă evolutivă sau pe trepte diferite.

Această Lege este valabilă pentru toate spiritele, indiferent de treapta evolutivă pe care se află, dar asociate materiei aflate într-un stadiu inferior de organizare.

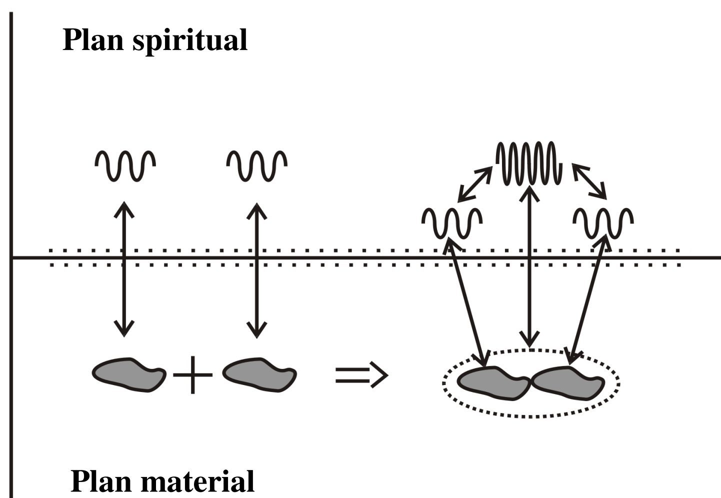

Fig. 2

Tot ceea ce există în Univers este Viu.

Viața în Univers se împarte în două mari grupe:

1. **viață inferioară –** este caracteristică materiei aflate într-un stadiu inferior de organizare: particule elementare, atomi, elemente şi substanțe chimice, minerale, roci, etc. Reprezintă viața la care am făcut referire până în acest moment;

2. **viață superioară -** este caracteristică materiei aflate într-un stadiu superior de organizare: începând cu primele microorganisme apărute şi terminând cu cel mai superior organism aflat la ora actuală pe Pământ, OMUL. Reprezintă viața la care mă voi referi în continuarea acestui capitol.

În momentul în care materia aflată într-un stadiu inferior de organizare a făcut acel grandios salt pe o nouă treaptă evolutivă, aceea a materiei superior organizate, a luat naştere primul microorganism şi, simultan cu acesta, primul spirit diferit ca structură de cele precedente şi având capacitatea de a susține acest nou tip de manifestare al materiei. Acest tip de spirit îl voi numi pe scurt spirit sau entitate (spirituală).

După cum se observă din fig. 3, diferența dintre acest nou tip de spirit şi cele caracteristice vieții inferioare constă într-o polarizare a vibrației spirituale.

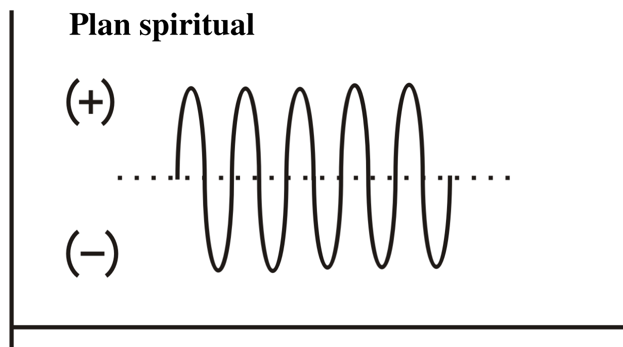

Fig. 3

Semnele (+) şi (-) sunt alese în mod arbitrar, pentru a scoate în evidență polarizarea vibrației spirituale. Aceste semne nu au nimic în comun cu binele şi răul sau cu albul şi negrul. Este adevărat că de-a lungul timpului s-a încetățenit o astfel de asociere, însă ea nu are nimic în comun cu polarizarea vibrației spirituale. Aceasta nu este nici mai mult nici mai puțin decât vibrație spirituală, iar polarizarea sa este rezultatul evoluției şi se datorează în totalitate necesității de a putea îngloba o cantitate cât mai mare de informație. Gradul de polarizare este variabil.

Apariția binelui şi răului (beneficului şi maleficului) nu se datorează polarizării vibrației spirituale, ele sunt în totalitate nişte consecințe a caracteristicilor informației conținute în spirit. Dacă un individ al unei specii are înscris în spiritul său caracteristici malefice (agresivitate, ură, distructivitate, etc.) atunci acel individ se va manifesta ca atare, indiferent de tipul polarizării spiritului său.

OMUL este o ființă duală.
OM = Corp omenesc + Spirit uman.

I.2. Corpul omenesc

Reprezintă cea mai înaltă formă de organizare a materiei existentă la ora actuală ca produs al evoluției vieții superioare pe Pământ.

Cel mai important organ al corpului omenesc este creierul. Acesta are capacitatea unei gândiri proprii conştiente şi logice, denumită generic Conştient. Creierul are o memorie proprie, iar caracterul gândirii sale este determinat în mare parte ereditar şi, într-o măsură destul de mică dar variabilă, de la individ la individ, de subconştientul spiritual ce aparține spiritului. Subconştientul spiritual influențează în marea majoritate a cazurilor în mod subtil conştientul, conducând individul prin intermediul acestuia (şi nu numai) spre îndeplinirea Karmei (destinului). La indivizii cu o mare putere spirituală comunicarea dintre subconştient şi conştient se realizează cu o intensitate mult mai mare, în ambele sensuri şi de cele mai multe ori sub acțiunea voinței, subconştientul spiritual devenind astfel parte integrantă şi intimă a vieții de zi cu zi.

Structura corpului omenesc, din punctul de vedere al organizării materiei, este o structură piramidală, vezi fig. 4. La baza piramidei se află acele particule elementare sau cărămizi ale Universului despre care am vorbit la începutul capitolului şi care se găsesc în componența nucleonilor, ce se situează pe următoarea treaptă. Aceştia formează atomii care, la rândul lor, intră în componența moleculelor, ş.a.m.d. În vârful piramidei

se situează Corpul Omenesc ca produs final al organizării materiei pe Pământ.

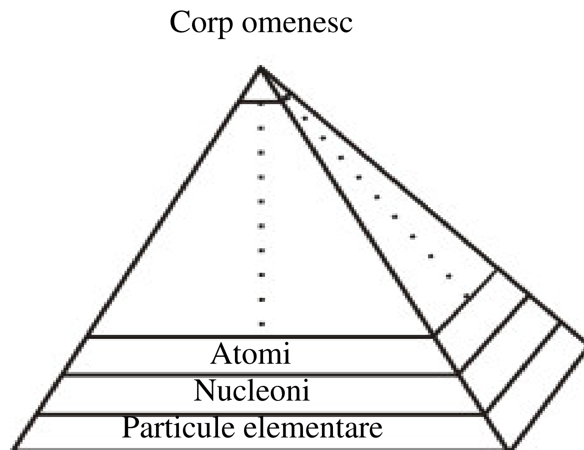

Fig. 4

I.3. Spiritul uman

Reprezintă cel mai evoluat tip de spirit rezultant, modulat, polarizat în diverse grade, cu apartenenţă la un anumit plan spiritual şi având proprietăţi energetice şi vibratorii specifice.

După cum se poate observa, spiritul uman posedă o structură complexă; din combinarea elementelor ce constituie această structură, rezultă o infinitate de structuri spirituale proprii; cu alte cuvinte, numărul de spirite ce pot exista în Univers este infinit. În continuare, voi detalia fiecare element ce constituie această structură:

Rezultantă spirituală

Un spirit superior caracteristic vieții superioare poate lua naştere doar prin unirea spiritelor caracteristice vieții inferioare. **<u>Niciodată</u>** nu se pot uni **pe cale naturală** şi în conformitate cu legile Universului două spirite caracteristice vieții superioare pentru a da naştere unui al treilea spirit. Realizarea unor astfel de operații ce încalcă în mod flagrant legile Universului poate conduce la consecințe teribile (vezi Cap.II Atlantida). Oamenii de ştiință trebuie să fie întotdeauna conştienți că depăşirea anumitor granițe ale cunoaşterii trebuie să se facă doar în conformitate cu legile Universului, altfel acesta va fi forțat să-şi reechilibreze sistemele. Cea mai simplă cale de reechilibrare a acestora este distrugerea. Universul alege aproape invariabil calea cea mai simplă. Dacă sunteți sceptici în această privință, vă sugerez să studiați în amănunt cauzele care au condus la dispariția „misterioasă" a unor specii, civilizații, planete şi chiar galaxii…, apoi încercați să trageți o concluzie eliberată de orice prejudecăți şi mai ales de ignoranță.

Unul din scopurile pentru care am scris această carte, este acela de a prezenta cel puțin în linii mari legile Universului, pentru a fi înțelese şi a veni în ajutorul oamenilor în scopul perceperii Realității în care trăiesc şi de a se elibera de povara grea a superstițiilor şi misticismului care-i înrobeşte de mii de ani.

După cum spuneam mai înainte, două spirite caracteristice vieții superioare nu se pot uni pe cale naturală pentru a da naştere unui al treilea spirit, evident asociat unui corp material corespunzător. Astfel, spiritul unei gâşte nu se va putea niciodată uni cu spiritul unui om pentru a da naştere unui spirit asociat unei ființe

jumătate om - jumătate gâscă. În acelaşi timp, este foarte adevărat că în natură apar uneori şi anomalii de genul: copii cu două capete, găini cu patru picioare, siamezi, ş.a.m.d. Aceste anomalii sunt de natură pur genetică şi nu rezultante spirituale, în condițiile în care abaterile de la normalitate nu sunt foarte mari, spiritul poate rămâne asociat corpului şi susține viața, dar atunci când abaterile sunt mari spiritul, nemaiputând rămâne asociat (în structura sa informațională neexistând informația abaterii), corpul devine neviabil şi ori se naşte mort ori moartea survine la scurt timp după naştere. Pentru ca un corp ce prezintă abateri de la normalitate să fie viabil (să poată trăi), trebuie ca spiritul ce-i este asociat să posede informația abaterii, astfel, în condițiile în care un om se naşte spre exemplu cu patru mâini, are toate şansele să trăiască, deoarece în spiritul său există informația legată de celelalte două mâini normale (modul de unire al spiritelor inferioare asociate materiei adică: atomi, molecule, etc.), informație ce va putea fi adaptată la celelalte două apărute anormal. Este adevărat că spiritul reuşeşte de puține ori să adapteze informația în condiții optime astfel încât cele patru mâini din exemplu să fie perfect funcționale şi să aibă, în acelaşi timp, şi o formă estetică adecvată. Se întâmplă uneori ca spiritul să reuşească adaptarea în mod perfect, dar să nu fie capabil creierul să-şi dezvolte structura necesară coordonării şi/sau dezvoltării normale a celor patru mâini.

Un caz mai aparte îl constituie cel al persoanelor hermafrodite, când un spirit ce a fost asociat într-o viață trecută (încarnat) într-un corp de sex masculin se asociază (se naşte, se reîncarnează) într-un corp de sex feminin (sau invers). În acest caz, spiritul rezultant din

viața trecută influențează modul de organizare al materiei noului corp în timpul formării sale, informația organului suplimentar existând deja în structura spiritului. Astfel de asocieri se pot produce şi fără modificarea structurii normale a noului corp; cu alte cuvinte, un spirit ce a fost asociat într-o viață anterioară unui corp cu un anumit sex se poate asocia unui corp de sex opus fără a produce vreo modificare. În general, este cazul bărbaților ce se simt femei sau al femeilor ce se simt bărbați.

Termenii de încarnare şi reîncarnare sunt foarte cunoscuți şi utilizați deşi sunt improprii, spiritul nu intră în corp, el doar se asociază acestuia prin intermediul dublului eteric. Spiritul nici nu ar avea cum să intre în corp, deoarece aparține unui spațiu dimensional zero. Cu toate acestea, voi folosi de aici înainte aceşti termeni deoarece asigură o mai mare lejeritate a exprimării şi, în plus, consider că s-a înțeles în mod corect fenomenul la care se referă aceştia.

Rezultanta spirituală evoluează (asimilează informație structurală) cu fiecare încarnare sau reîncarnare în parte.

Modulare

Reprezintă modul prin care informațiile provenite atât din planul material, cât şi din cel spiritual sunt „înscrise" în vibrația spirituală. Aceste informații sunt alcătuite din cunoştiințele acumulate în timpul vieții, gânduri, impresii, sentimente, stări, acțiuni, etc., dar şi din influențele, acțiunile şi determinările din planul spiritual (acestea din urmă nu conduc la evoluție spirituală). Toate aceste informații au ca suport de înscriere rezultanta spirituală, aceasta se modifică în

funcție de informația structurală, iar pe vibrația astfel rezultată se înscriu informațiile prin modulare. În structura spiritului se păstrează pe veci nealterată rezultanta spirituală a fiecărei încarnări sau reîncarnări, modulată cu informația aferentă acelei vieți. Nu se păstrează în schimb influențele, acțiunile, determinările şi experiențele avute de spirit în planul spiritual din perioada petrecută între încarnări. Acestea se păstrează într-un câmp informațional având o structură cu totul aparte.

În fig. 5 se observă cum se modifică forma vibrației spirituale sub acțiunea informației. Această reprezentare grafică are ca scop doar uşurarea înțelegerii fenomenului şi nu redarea sa cu fidelitate, acest lucru ar fi de altfel imposibil de realizat în dimensiunea planului nostru material.

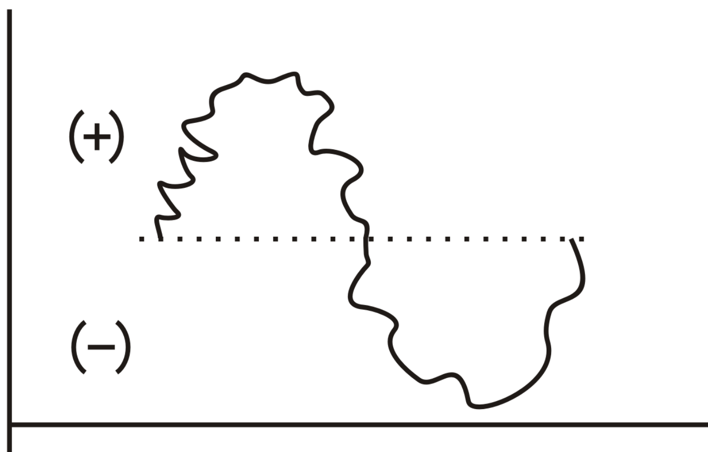

Fig.5

Polarizarea gradată

Reprezintă proporția dintre componenta cu semn (+) şi cea cu semn (-) conținută de un spirit.

După cum am mai spus, semnele polarizării nu reprezintă indicații referitoare la bine sau rău, la alb sau negru, ci pur şi simplu sunt elemente componente ale spiritului ce țin de modul de organizare al informațiilor. Această polarizare determină totuşi o anumită componentă a energiei din dublul eteric.

În fig. 6, 7, şi 8 sunt redate diferite tipuri de polarizare a vibrației spirituale. De notat este faptul că un spirit nu poate avea numai componentă pozitivă sau numai negativă. Un spirit perfect echilibrat va avea o proporție egală din cele două componente (fig. 8).

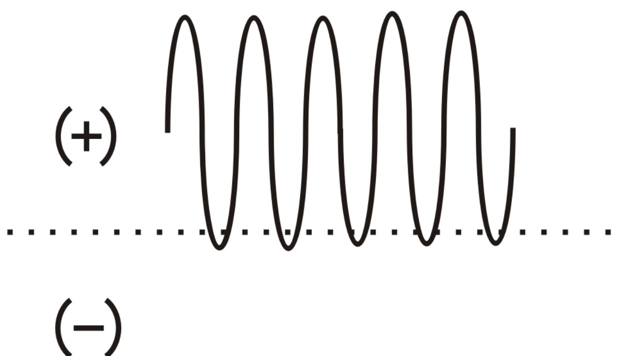

Fig. 6

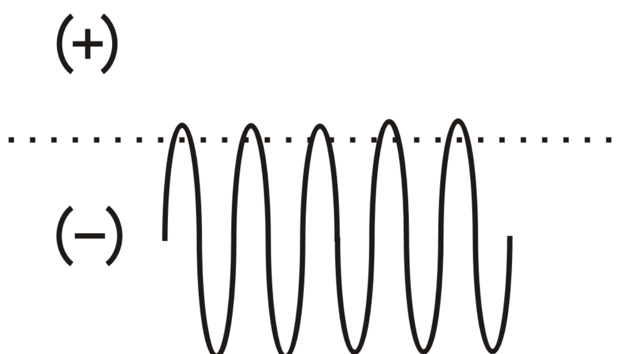

Fig. 7

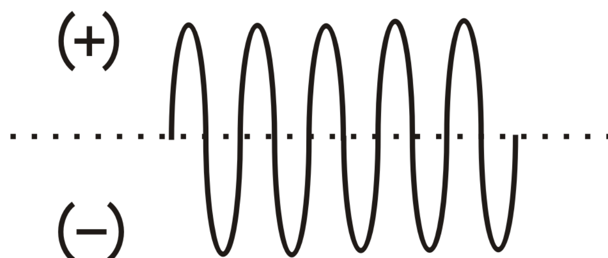

Fig. 8

Vibrație

Pentru a reuşi să înțelegem mai bine vibrația spirituală, este util să facem o comparație între aceasta şi frecvența oscilațiilor electromagnetice deoarece comportamentul celor două este oarecum identic, fără a

uita însă că fiecare are la bază un tip diferit de energie şi se manifestă în grupe dimensionale cu proprietăţi diferite.

Numai această componentă, luată individual, poate diferenţia un număr imens de spirite.

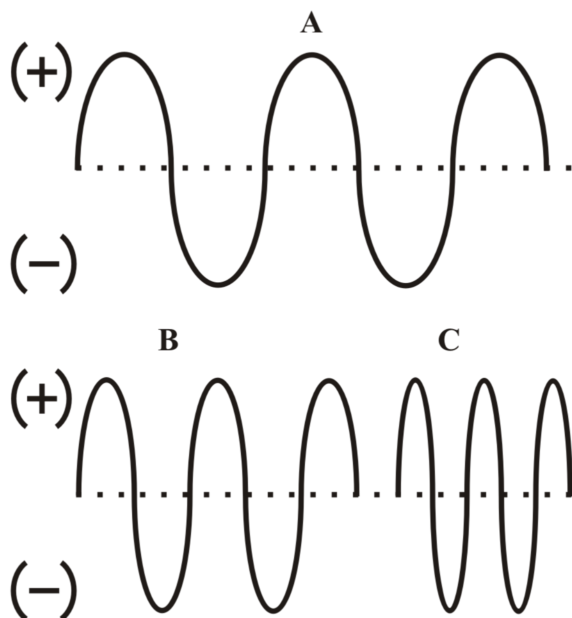

Fig. 9

În fig. 9 sunt reprezentate trei tipuri diferite de vibraţii A, B şi C având acelaşi grad de polarizare. Vibraţia C este mai înaltă (are o „frecvenţă” mai mare) decât vibraţiile A şi B. Cu cât o vibraţie este mai înaltă, cu atât ea poate înmagazina o cantitate mai mare de informaţie. Vibraţia este unul din elementele importante ale structurii spirituale ce determină apartenenţa unui

spirit la un anumit plan spiritual. Valoarea vibrației se mărește odată cu creșterea cantității de informație acumulate. Această informație este atât de natură structurală și deține ponderea cea mai mare, cât și de informație modulată. În concluzie, un spirit cu cât parcurge un „drum” existențial mai lung, deci cu mai multe încarnări și reîncarnări în care acumulează o experiență mai bogată, cu atât va avea o vibrație spirituală mai înaltă (va înregistra un progres spiritual). Trăirile intense, cantitățile mari de informație acumulată și experiențele care mențin adrenalina la cote maxime, produc o modulare puternică, deci și o creștere a nivelului vibrației (a „frecvenței”). O viață monotonă, plată, meditativă, lipsită de orice fiori ai existenței va produce o modulare slabă, iar spiritul nu va câștiga prea mult în vibrație, câștigul va fi doar pe seama componentei structurale. Pe parcursul unei vieți, creșterea vibrației datorită componentei structurale se produce o singură dată, pe când creșterea vibrației datorită modulării se produce continuu. În concluzie, dacă dorim să progresăm spiritual cât mai mult în timpul unei vieți trebuie să avem grijă să modulăm spiritul într-o măsură cât mai mare cu putință. Atât informațiile pe care le putem defini ca bune sau benefice, cât și cele definite ca rele sau malefice vor produce același tip de modulare; în schimb, prin modificarea determinării spiritului în plan cauzal, îl vor orienta către planuri spirituale diferite.

Amplitudinea vibrației spirituale

Cu cât valoarea amplitudinii este mai mare, cu atât mai mare este și cantitatea de informație modulată ce poate fi înmagazinată în vibrația spirituală, în condițiile

în care valoarea vibrației („frecvența") rămâne constantă. La prima vedere, acest element al spiritului pare să fie defavorabil progresului spiritual, deoarece acumularea informației nu se face pe seama măririi vibrației. Într-un fel este adevărat, dar nimic în acest Univers nu se obține fără sacrificii. Mărirea amplitudinii conduce la posibilitatea apartenenței spiritului la un număr mai mare de planuri spirituale, deci şi la posibilitatea deplasării volitive a spiritului în aceste planuri. Există entități spirituale ce au posibilitatea deplasării în toate planurile spirituale. Numărul acestora este destul de mic. Mărirea amplitudinii spirituale nu se face de la sine, poți trăi o mie de vieți (reîncarnări) fără să se producă o mărire de amplitudine, poate doar întâmplător. Mărirea amplitudinii se poate face doar în mod volitiv, prin intermediul anumitor tehnici, ritualuri, practici sau sisteme „tehnice" proiectate în acest scop. În orice caz, cel ce va dori să-şi mărească amplitudinea vibrației spirituale va trebui să depună eforturi considerabile, având în vedere faptul că, odată cu mărirea amplitudinii, va trebui să-şi mărească şi valoarea vibrației, deoarece un spirit cu amplitudine mare dar valoare a vibrației mică este vulnerabil. Amplitudinea mare îi permite să ajungă în planuri superioare pentru vibrația sa, planuri unde să întâlnească spirite perfect evoluate pentru acel plan d.p.d.v. al amplitudinii, al vibrației precum şi al altor elemente, deci mult mai puternice şi care să nu fie tocmai bucuroase şi binevoitoare, la vederea noii apariții. De multe ori, existența în planul spiritual este mult mai periculoasă decât cea din planul material. În planul spiritual, evoluția spirituală normală este imposibilă. Aceasta se produce numai prin intermediul încarnărilor sau reîncarnărilor. În

planul spiritual pot evolua spiritual doar foarte puține entități, acestea fiind foarte puternice evoluează pe „spatele” spiritelor „slabe”.

Oricum, mărirea în sine a amplitudinii, pe lângă faptul că mărește „libertatea de mișcare”, înseamnă totuși și progres spiritual, acesta însă nu este complet dacă nu este completat de mărirea vibrației. Un spirit, oricât de mare ar avea amplitudinea, nu poate ajunge în toate planurile decât dacă are și vibrația necesară, fără aceasta câștigul obținut pe seama amplitudinii este nesemnificativ. Ca să fiu și mai clar, un spirit cu vibrația aferentă unui plan nu va putea ajunge decât în foarte puține planuri și cu mari pericole, chiar dacă are amplitudinea necesară ajungerii în absolut toate planurile. În concluzie, evoluția este imperios necesar să se facă în mod armonios, pentru toate elementele spiritului.

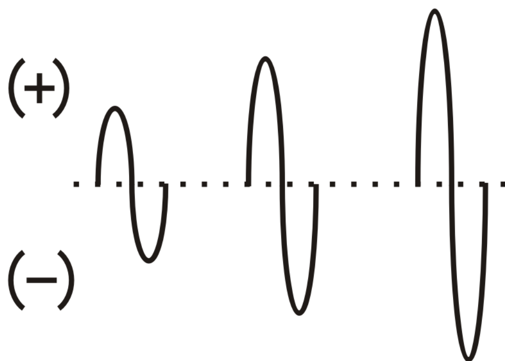

Fig.10

În fig. 10 sunt reprezentate trei spirite, având acelaşi grad de polarizare, aceeaşi valoare a vibrației dar cu valori diferite ale amplitudinii.

Intensitatea vibrației spirituale

Valoarea intensității nu modifică în nici un fel cantitatea sau structura informației spirituale, practic nu are legătură cu aceasta. În planul spiritual, energia poate fi înmagazinată în spirit doar sub formă de intensitate, deci valoarea intensității va fi un indicator al cantității de energie înmagazinate.

Intensitatea vibrației spirituale este un atribut al **Puterii** spirituale.

Intensitatea, neavând legătură cu informația, rezultă imposibilitatea modificării ei într-o existență banală. Capacitatea modificării intensității este un atribut doar al spiritelor educate în acest sens, în decursul unei lungi evoluții. Doar anumite sentimente, trăite cu o intensitate dusă în extremis, pot mări intensitatea vibrației spirituale.

Un spirit puternic şi malefic poate „extrage" energie din spiritele mai slabe, putând să le aducă chiar şi în stare de determinare.

Concepția asupra beneficului şi maleficului are un grad, aş putea spune, foarte mare de relativitate. Religiile, considerate de unii „importante" sau consacrate, cel puțin la ora actuală, consideră benefic sau, mai bine spus, o culminare a evoluției ori aspirația către divin, intrarea într-o relație de determinare cu un spirit „atotputernic". O fi el puternic, dar în nici un caz atotputernic şi nici măcar singurul atât de puternic, poate singurul atât de malefic. Vă spun eu şi credeți-mă că ştiu ce spun, ajungerea într-o

relație de determinare cu un alt spirit nu înseamnă **Rai** sau viață eternă şi plină de desfătări, înseamnă **sclavie** spirituală, înseamnă **vampirism energetic** veşnic iar în final şi în mod aproape inevitabil **moarte spirituală** şi, dacă vă place cum sună, **veşnică**.

Relația de determinare în plan spiritual este practic o relație de posedare a unuia sau a mai multor spirite de către un alt spirit mult mai puternic şi evident capabil să creeze această relație. Fenomenul de posedare în planul material al unui om de către o entitate spirituală este, aş putea spune, joacă de copii față de o relație de determinare în planul spiritual.

Atunci când o entitate, indiferent cine este ea, vi se adresează în mod direct sau prin intermediul unor aşa-zise cărți „sfinte" şi vă cere să vă închinați ei, deoarece numai ea este atotputernică şi numai prin intermediul ei puteți găsi mântuirea veşnică, puteți să vă întrebați, doar aşa într-o doară: ce vrea cu adevărat ăsta de la mine? Iar în condițiile în care tot acea entitate vă mai şi amenință cu fel de fel de pedepse şi alte pierderi de privilegii sau chiar moarte în cazul în care vă veți închina altora sau dacă veți îndrăzni cumva să-i ieşiți din cuvânt, care pentru voi, cei mici şi slabi, trebuie să fie LEGE, atunci puteți să vă puneți întrebări serioase.

Să nu uitați niciodată un lucru:

Închinarea înseamnă sclavie, iar verticalitatea putere!

Lumea nu va fi niciodată a celor slabi, milostivi şi închinători la fel de fel de dumnezei. Lumea va fi întotdeauna a celor puternici. Învățați să fiți puternici şi

Lumea va fi a voastră. Dumnezeii sunt buni doar în măsura în care pot fi de folos la ceva şi pot fi determinaţi să fie de folos, dar nu în genunchi şi nu în rugă, ci în picioare şi în mod imperativ.

Benefic nu este să promiţi şi să aştepţi slăvire în baza vorbelor fără conţinut, benefic este să faci ceva care să fie într-adevăr de folos.

În fig. 11 sunt prezentate trei tipuri de vibraţie spirituală, având acelaşi grad de polarizare, aceeaşi amplitudine, aceeaşi valoare a vibraţiei, dar cu intensităţi diferite.

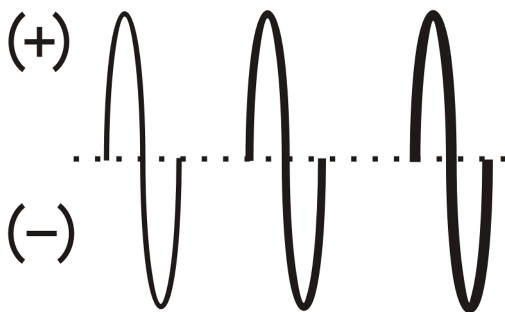

Fig. 11

Planuri spirituale

Până acum am detaliat, într-o oarecare măsură, modul în care este alcătuit un spirit, precum şi un crâmpei din procesul său evolutiv. Ar fi necesare poate mii de pagini şi inventarea unor cuvinte noi pentru a putea prezenta într-un mod exhaustiv această vibraţie a vieţii, numită spirit. Din nefericire, cuvintele existente în

prezent în limbajul uman nu pot să redea cu exactitate, poate mai mult într-un mod intuitiv, anumite aspecte ale Lumii de Dincolo, care practic este tot o Lume a existenței noastre.

Dimensiunea spirituală sau planul spiritual este împărțit în mai multe „subplanuri”, pe care le voi numi practic tot planuri. Am considerat că termenul de subplan este inadecvat pentru descrierea realității, iar utilizarea celui de plan este destul de cunoscută în rândurile celor interesați de acest domeniu şi satisface în destul de mare măsură.

Un plan spiritual este definit de un număr de spirite ce au trăsături spirituale şi uneori karmice asemănătoare.

Legile după care un spirit îşi stabileşte apartenența la un anumit plan sunt mult mai complexe decât poate înțelege gândirea logică a creierului uman. Nimeni din exterior nu poate stabili această apartenență. Nici Universul însuşi, dacă ar avea gândire şi voință proprie, **nu** ar putea s-o facă. Apartenența nu poate fi stabilită nici în mod volitiv de către spirit. Apartenența la un planul spiritual este pur şi simplu o problemă de potrivire a însuşirilor spiritului la acel plan.

Există spirite care aparțin mai multor planuri, având în acest fel posibilitatea deplasării în interiorul lor. În general, este valabilă ideea că un spirit cu cât este mai evoluat se poate deplasa în toate planurile inferioare nivelului său de evoluție, totuşi există şi excepții: planurile inferioare prin care nu a trecut în evoluția sa.

Un spirit care aparține mai multor planuri se poate deplasa în interiorul lor după bunul său plac.

Doar entitățile cele mai evoluate şi mai puternice, numite Zei, se pot deplasa în absolut toate planurile spirituale, chiar dacă prin unele nu au trecut în evoluția lor În Cap. II Atlantida voi explica ce sunt aceşti Zei şi de ce au anumite însuşiri diferite de ale celorlalte spirite.

Mai trebuie să adaug că în dimensiunea spirituală, pe lângă spiritele de tot felul grupate în planuri spirituale, mai există şi câmpuri informaționale, precum şi entități energetice. Acestea din urmă sunt „condensări" uriaşe de energie, fără spirit şi deci fără identitate şi gândire spirituală, memorie a spiritului şi voință spirituală proprie.

Credința religioasă orientată către o entitate spirituală are capacitatea de a o încărca cu energie (de a-i mări intensitatea spirituală). Dacă această credință religioasă este însă orientată spre o entitate care nu există în realitate sau entitatea reală are trăsături diferite față de cele descrise prin dogma religiei respective, atunci toată energia degajată prin credință, neavând o țintă precisă se va acumula în mod arbitrar, creând o entitate energetică.

Pe parcursul a aproape două mii de ani, religiile au creat mai multe entități energetice, dintre care una cu o putere inimaginabilă, numită de oameni dumnezeu. Această entitate energetică este o adevărată bombă atomică pentru dimensiunea spirituală, **dacă** într-o rea zi **ar** deveni conştientă, ar putea distruge întreaga dimensiune spirituală şi nimeni nu s-ar putea opune. Distrugerea dimensiunii spirituale ar conduce la distrugerea întregului Univers şi la revenirea sa în starea energetică primordială. Este adevărat că distrugerea dimensiunii spirituale nu se poate face atât de lesne de nici o entitate energetică, indiferent de puterea pe care o

are şi nici conştientă nu are cum deveni… totuşi, nimeni nu poate şti ce se poate întâmpla într-o rea zi…

În tabelul de mai jos, voi face o prezentare a ierarhizării planelor spirituale.

<table>
<tr><th colspan="2">RAI</th><th colspan="2">IAD</th></tr>
<tr><td rowspan="3">Zei</td><td>Dumnezeu</td><td>Diavolul</td><td rowspan="3">Zei</td></tr>
<tr><td>Arhangheli</td><td>Demoni</td></tr>
<tr><td>Îngeri</td><td>Draci</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv superior</td><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv superior</td></tr>
<tr><td colspan="2">……………………..</td><td colspan="2">……………………..</td></tr>
<tr><td colspan="2">……………………..</td><td colspan="2">……………………..</td></tr>
<tr><td colspan="2">……………………..</td><td colspan="2">……………………..</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv intermediar</td><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv intermediar</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv inferior</td><td colspan="2">Spirite omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv inferior</td></tr>
<tr><td colspan="2">Inexistent</td><td colspan="2">draci*</td></tr>
<tr><td colspan="2">Inexistent</td><td colspan="2">diavoli*</td></tr>
<tr><td colspan="2">Inexistent</td><td colspan="2">demoni*</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spiritele vietăților intermediare: satiri, elfi, gnomi, etc.</td><td colspan="2">Spiritele vietăților intermediare: satiri, elfi, gnomi, etc.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spiritele animalelor</td><td colspan="2">Spiritele animalelor</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spiritele plantelor</td><td colspan="2">Spiritele plantelor</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spiritele microorganismelor</td><td colspan="2">Spiritele microorganismelor</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spirite corespunzătoare vieții primare</td><td colspan="2">Spirite corespunzătoare vieții primare</td></tr>
</table>

În această ierarhizare am prezentat doar grupele mari de planuri spirituale. Fiecare grupă conține, la rândul ei, un număr foarte mare şi variabil de planuri. Existența planurilor spirituale are un caracter dinamic.

* Unele religii, printre care şi cea creştină au profitat de caracterul preponderent negativ şi malefic al spiritelor omeneşti aflate pe un stadiu evolutiv inferior pentru a denigra entitățile superioare ale taberei adverse. Practic s-au folosit de numele dat unor categorii de entități superioare precum Dracii şi Demonii, dar şi de numele Diavolului pentru a numi acea categorie de entități inferioare.

I.4. Dublul eteric

După cum am mai spus, dublul eteric este o formă energetică ce face legătura între corpul material şi spiritul asociat acestuia. Structura sa îi permite să aibă atât caracteristici ale planului material cât şi ale celui spiritual. Legătura între cele două planuri se realizează prin puncte 0 dimensionale. Prin intermediul dublului eteric, toate informațiile din planul material ce sunt legate de corpul material se transmit spiritului care, la rândul său, determină evoluția corpului în plan cauzal tot prin intermediul aceluiaşi dublu eteric. Aceste informații au o structură complexă, fiind formate din date referitoare la starea de sănătate, starea energetică, starea materială, gânduri, sentimente, acțiuni, planuri, emoții, relații, imagini, influențe ale celorlalți, influențe proprii asupra celorlalți, precum şi toate celelalte date ce caracterizează existența în planul material. Determinarea în plan cauzal

a corpului de către spirit reprezintă chiar înfăptuirea karmei.

Dublul eteric intră în contact cu corpul material la toate nivelele sale structurale, începând cu particulele elementare.

Dublul eteric este alcătuit, în linii mari, din două componente, una primară pe care o voi numi dublul eteric primar şi una secundară pe care o voi numi în acelaşi mod: dublul eteric secundar.

Componenta primară ce poate fi vizualizată cu uşurinţă sub forma unei aure cu nuanţe cuprinse între gri şi albastru metalic este direct legată de elementul structural al vibraţiei spirituale, iar energia sa este influenţată în mod direct de gradul de polarizare.

Componenta secundară, mai dificil de vizualizat decât cea primară, se prezintă tot sub forma unei aure, în general multicolore, de grosime mult mai mare decât cea primară şi având o „densitate" mai mare la extremitatea corpului, însă rarefiindu-se către exterior şi devenind neuniformă. Dublul eteric secundar sau aura secundară conţine în structura sa mai multe elemente energetice, fiecare în parte fiind legat de o anumită structură informaţională (sănătate, psihic, plan sentimental, etc.).

Dublul eteric, fiind o formă energetică, poate înmagazina şi elibera energie în mod inconştient dar şi conştient, printr-un act de voinţă. Prin antrenamentul voinţei, dar şi prin tehnici adecvate, dublul eteric secundar poate fi încărcat cu energia dorită atât din mediu cât şi prin extragerea energiei din alte forme energetice. Fenomenul prin care o persoană sau o entitate extrage printr-un act de voinţă proprie sau în mod inconştient (involuntar) energie din dublul eteric al altor

persoane se numeşte **vampirism energetic**. Acest fenomen este mai răspândit decât s-ar putea crede. Pe de o parte, el indică persoane care suferă de o afecțiune ce le împiedică să-şi producă sau să-şi acumuleze propria energie din mediu, fiind nevoite în mod involuntar să-şi procure (să fure) această energie de la alți oameni şi, pe de altă parte, indică acele persoane inițiate care, dintr-un motiv sau altul, extrag în mod voit şi selectiv energie din dublul eteric al altora. Un caz mai aparte este cel al entităților spirituale care reuşesc să-şi creeze un dublu eteric propriu. Pentru aceste entități este mult mai lejer să fure energie decât să o extragă din mediu. Astfel de vampiri energetici pot secătui de energie o victimă până în momentul în care aceasta moare. Sunt cazurile cele mai periculoase, atât pentru victime cât şi pentru cei ce încearcă să îndepărteze o astfel de entitate. Un vampir energetic inițiat acționează de obicei în timp ce victima doarme, iar unul involuntar fură energie de la cei ce se află în preajma sa. O entitate vampir acționează oricând.

O persoană care a fost victima unui vampir energetic prezintă următoarele simptome:

- oboseală acută – în cazul unor atacuri repetate, starea de oboseală devine cronică, iar persoana atacată simte nevoia unei odihne prelungite.
- lipsa poftei de viață
- vlăguire – se simte o lipsă acută de energie. Persoana în cauză devine vampir energetic involuntar.
- nervozitate – stări de enervare fără motiv aparent.

- dureri de cap
- amețeli
- grețuri
- pierdere temporară de memorie – acest simptom apare într-o fază mai avansată.

Toate aceste simptome pot indica un atac produs de vampiri energetici, dar ele pot proveni şi ca urmare a unei îmbolnăviri; de aceea, primul lucru care trebuie făcut este consultarea medicului. Numai dacă în urma efectuării unui tratament medical simptomele nu dispar, se poate apela la o persoană specializată în îndepărtarea unor astfel de entități parazite.

Pentru protejarea împotriva vampirismului energetic există metode specifice.

Spre deosebire de semnificațiile polarizării spiritului, polarizarea energiei dublului eteric secundar are conotații în ceea ce priveşte caracterul malefic sau benefic al unei persoane dar şi asupra stărilor sale emoționale, afective, de sănătate, etc. Astfel, o energie dominantă percepută ca închisă la culoare va da indicații asupra unui caracter malefic şi/sau a unor influențe malefice din exterior sau către exterior. O astfel de energie va fi o energie rea, negativă, distructivă spre deosebire de una albă care va fi bună, pozitivă, tămăduitoare. Structura energetică a dublului eteric poate furniza date complexe celui ce ştie să o interpreteze. Nu voi insista asupra acestui aspect deoarece este arhicunoscut, despre el vorbindu-se aproape în toate cărțile de profil. Scopul meu este acela de a aborda subiecte mai puțin cunoscute sau chiar deloc cunoscute.

Prin intermediul dublului eteric pot fi influențate atât corpul material cât şi anumite elemente ale spiritului. Această proprietate este exploatată în scopuri curative de către vraci, şamani, bioenergeticieni, precum şi de alții.

În principiu, cel ce lucrează asupra dublului eteric în scopul vindecării corpului material, sesizează anumite dezechilibre la nivelul acestuia şi acționează în vederea înlăturării lor. În funcție de tipul dezechilibrului şi de punctul sau zona în care s-a produs, vindecătorul poate stabili cu precizie afecțiunea ce l-a declanşat. Fiecărui tip de energie aferentă unei stări sau unei funcții a organismului, îi corespunde o culoare specifică, de exemplu: energiei sexuale îi corespunde culoarea roşie şi poate fi vizualizată în zona organelor genitale. Prezența ei în alte zone ce nu-i sunt caracteristice oferă indicații asupra unor stări pe care le resimte persoana respectivă în acel moment sau în decursul unei perioade de timp.

Echilibrarea dublului eteric secundar poate fi făcută prin mai multe metode:

- extragerea energiei excedentare
- aport energetic din exterior către energia deficitară
- obligarea organismului să se autoechilibreze.

Echilibrarea perfectă a dublului eteric secundar, din punct de vedere energetic, conduce la o funcționare perfectă a organismului uman.

În fig. 12 este prezentat simbolul de origine asiatică ce redă cel mai bine din punct de vedere grafic conceptul de echilibru al energiilor.

Fig. 12

Echilibrul reprezintă perfecţiunea, dezechilibrul întruchipează maleficul, indiferent de culoarea ce-l domină.

Este tot atât de malefic să fii dominat de negru pe cât de malefic este să fii dominat de alb. Echilibrul nu înseamnă gri, ci cantităţi egale de alb şi negru. Acest aspect este valabil pentru toate culorile, deci pentru toate energiile reprezentate de acestea.

Voi prezenta în continuare semnificaţiile generale ale culorilor dublului eteric, semnificaţia exactă depinzând în mare măsură de conjunctură.

- **Negru** – maleficul, răutatea, distructivitatea, absorbţia, invizibilitatea, ascunsul, acoperitul,

secretul, întunericul, noaptea, adâncimea Abisului, discordia.

- **Alb** – beneficul, bunătatea, constructivitatea, difuzia, invizibilitatea, protecția, vindecarea, puritatea, inspirația spirituală, ziua, claritatea, pacea interioară şi exterioară, curățirea, sinceritatea, clarviziunea.
- **Verde** – însănătoşire, bani, prosperitate, fertilitate, armonie, reîntinerire, vindecare psihică, succes, generozitate, abundență, noroc, reînnoire, echilibru.
- **Maro** – obiecte fizice, câştig material, casă, abundență, soliditate, temelie, prietenie, favoruri deosebite, succes financiar, concentrare, intuiție, studiu, telepatie.
- **Roz** – dragoste platonică, profunzimea prieteniei, blândețe, dulcegărie, tihnă, odihnă, seninătate, afecțiune, feminitate, armonie, onoare, stabilitate emoțională, beatitudine.
- **Galben –** clarviziune, divinație, studiu, învățare, minte, teamă, complexitate, gelozie, creativitate, memorie, imaginație, acțiune, inspirație, îndemânare, logică.
- **Purpuriu** – curaj, justiție, putere, regalitate, aroganță, trufie, orgoliu, capabilitate, inteligență, idealism, putere spirituală, desluşirea sensurilor ascunse, protecție, independență, înlăturarea ghinionului, succes spiritual.
- **Portocaliu –** putere psihică, autoritate, atracție, noroc, viteză, rapiditatea acțiunilor, aparență, gândire pozitivă, intelect, distracție,

adaptabilitate, încurajare, carieră, legalitate, control, stimulare.

- **Roşu –** pasiune, atracţie sexuală, sexualitate, atracţie psihică, energie primară de vibraţie joasă, mânie, ură, putere brută, supravieţuire, potenţă, curaj, voinţă, entuziasm.
- **Albastru** – magic, însănătoşire, linişte, meditaţie, pace, energie spirituală, uşurinţă, imensitate, împăcare, autoîmpăcare, astral, iertare, protecţie, inspiraţie, adevăr, fericire, fidelitate, armonie în casă, răbdare, înţelegere superioară.
- **Gri** – neutralitate, confuzie, eliberare, pedepsire, alungare.
- **Auriu** – pace, sănătate, noroc, masculinitate, fericire, umor, intuiţie, divinaţie, bani, gândire pozitivă, justiţie, prosperitate financiară, putere de influenţare în afaceri, gândire înţeleaptă.
- **Argintiu** – atracţia stabilităţii, neutralitate, abilitate, telepatie, clarviziune, claraudiţie, intuiţie, victorie, comunicare.
- **Violet** – atracţie, spiritualitate, adevăr, credinţă.
- **Indigo** – inerţie, neutralizare, concentrare profundă.

În dublul eteric, pe lângă culorile specifice, există şi amprente specifice diverselor stări. Pentru interpretarea acestora este necesară o experienţă îndelungată.

După cum spuneam, prin intermediul unei acţiuni asupra dublului eteric, se pot influenţa atât elemente din corpul material cât şi din spirit. Vindecătorii acţionează, în general, asupra dublului eteric al bolnavului în mod direct prin intermediul paselor energetice. Practicanţii

vrăjitoriei şi cei ai magiei acționează îndeosebi de la distanță cu ajutorul unor tehnici specifice. Nu voi intra în detalii, dar se impune o îndepărtare a vălului de mister şi a confuziei ce domneşte asupra acestor două domenii.

Magia a fost cândva ştiința ştiințelor, cunoaşterea Universului. Toate descoperirile legate de Univers, făcute de-a lungul miilor de ani în cadrul diverselor domenii, au fost centralizate într-o singură ştiință, **Magia**. Din momentul în care a luat naştere în Atlantida şi până astăzi a rămas o ştiință ermetică. În Atlantida era o ştiință permisă doar aristocrației. După distrugerea Atlantidei, magia ca ştiință a dispărut, păstrându-se doar unele cunoştințe legate de un domeniu restrâns din latura practică a magiei. De atunci, marii magi au făcut eforturi deosebite pentru recăpătarea cunoştințelor pierdute, mulți dintre ei dedicându-şi întreaga viață acestui scop. Numai cei ce au reuşit să se elibereze complet, de bazaconiile religioase ce deformau şi distrugeau realitatea au reuşit să ajungă la un crâmpei din ceea ce s-a pierdut, dar şi numai atât a însemnat foarte mult. Cunoaşterea nu face casă bună cu BAU-BAU, excluzându-se reciproc. Când ajungi la cunoaştere, îți dai seama că BAU-BAU nu există, iar când crezi în el, frica de moarte te împiedică să faci pasul spre cunoaştere. Eliberarea înseamnă, în primul rând, alungarea din suflet a spectrului morții.

Astăzi, marea majoritate a oamenilor confundă magia şi vrăjitoria cu practicile populare vrăjitoreşti cu care, de altfel, au foarte puține în comun. Practicile populare vrăjitoreşti nu reprezintă altceva decât un ansamblu de ritualuri, datini şi superstiții transmise din generație în generație, îndeosebi pe cale orală şi care au ca scop obținerea unor avantaje, vindecarea bolnavilor,

influențarea altor persoane îndeosebi în scopuri egoiste şi/sau malefice, etc. Aceste practici sunt reminescențe ale unui trecut întunecat, umbre ale evului mediu dominat de inchiziție şi sărăcie, sunt practicile omului disperat de foame şi tortură. Adepții acestor practici îşi împart domeniul de activitate în „magie albă” şi „magie neagră”, în primul rând, ceea ce fac ei nu are nimic comun cu magia şi, în al doilea rând, magia este **magie** şi nu este nici albă, nici neagră, nici de altă culoare. Un cuțit este construit pentru a tăia şi nu-şi schimbă culoarea în funcție de domeniul în care este utilizat. Dacă cineva îl foloseşte pentru tăiat pâine, nu înseamnă că foloseşte un cuțit alb, un criminal dacă foloseşte un cuțit pentru a ucide, nu înseamnă că foloseşte un cuțit negru, poate doar criminalului să-i fie atribuită culoarea neagră. Numărul celor ce practică vrăjitoria populară este în continuă scădere, majoritatea acestora optând pentru vrăjitoria „modernă”. Pe aceasta din urmă, cu toate că are o vechime considerabilă, am numit-o modernă deoarece în cadrul ei, fondul preluat din vrăjitoria populară a fost modificat şi adaptat cunoştințelor preluate din magie. Vrăjitoria modernă, tinde să se confunde în esență cu magia, dar păstrând o formă de manifestare exterioară, aş putea spune exotică şi, în acelaşi timp, cu un iz antic deosebit.

Vrăjitoria modernă, pe care o voi numi simplu vrăjitorie, a adoptat, pe lângă credința veche păgână (dezbrăcată de orice formă de suprananural), şi o conduită morală deosebită. Aceasta se bazează pe respectul libertăților individului şi a demnității sale. La urma urmei, în Univers fiecare individ se naşte liber şi nimeni nu are dreptul să-i răpească aceste libertăți, atâta

timp cât nu încalcă libertățile altora. În ziua de azi, pe lângă libertatea gândului, singura libertate pe care o mai avem este aceea de a plăti şi aerul pe care-l respirăm…!

După moartea corpului material, în mod normal, dublul eteric ajunge într-un plan numit plan astral. În călătoria sa spre acest plan, dublul eteric poate avea unele surprize nu tocmai plăcute. O perioadă de timp, el va rămâne în apropierea corpului material, până la desprinderea totală de acesta. Această perioadă diferă de la caz la caz şi, după câte se pare, este în funcție de afinitatea pe care a avut-o defunctul față de planul material. Este probabil ca dublul eteric al unei persoane care a fost puternic ancorată în realitatea planului material să se desprindă mai greu decât cel al altei persoane ce a avut o viață spirituală intensă. În tot acest timp, dublul eteric rămâne legat şi de spirit, asigurându-i o protecție până în momentul în care va ajunge în planul său spiritual. Dublul eteric are un nivel scăzut de conştiență, aş putea spune că este vorba mai mult de o conştiență remanentă datorată creierului şi un cumul de instincte datorate subconştientului spiritual. După expirarea perioadei de desprindere, dublul eteric în călătoria sa spre planul astral, poate întâmpina mai multe piedici, dintre acestea doar trei sunt semnificative:

1. Dublul eteric se desprinde de corpul material dar rămâne legat de spirit.

În acest caz nici dublul eteric nu poate ajunge în planul astral şi nici spiritul în planul său spiritual. Această asociere, în termeni populari, poartă numele de stafie, nălucă sau fantomă. În mod normal, o stafie nu este vizibilă pentru un ochi neantrenat, putând fi observată doar întâmplător sau în condiții atmosferice

deosebite (ionizare puternică a atmosferei). Există şi situaţii în care stafia reuşeşte să acumuleze din diverse surse o cantitate mare de energie, în felul acesta făcându-şi văzută prezenţa în ochii tuturor. De multe ori, stafiile sunt legate de locuri prin intermediul unor evenimente petrecute în timpul vieţii şi care le-au marcat profund, bântuind acele locuri în mod continuu sau la anumite date ce au legătură cu respectivele evenimente. În general, stafiile nu prezintă un pericol pentru oameni, ele căutând să se elibereze, adică să-şi satisfacă anumite nevoi, ce le ţin legate şi din cauza cărora nu se poate produce desprinderea. Aceste nevoi sunt legate în special de concepţiile avute în timpul vieţii şi adânc înrădăcinate în subconştient. De multe ori, cu precădere în cazurile în care moartea a survenit brusc şi în mod violent, stafiile nu sunt conştiente de moartea corpurilor materiale (ele au o conştienţă redusă), încercând să-şi continue viaţa în mod normal. Pentru a elibera o stafie este nevoie să se ia legătura cu ea pentru a afla care sunt nevoile ce-i trebuiesc satisfăcute. În marea majoritate a cazurilor, aceste nevoi sunt cât se poate de fireşti: înmormântare conformă cu credinţa avută în timpul vieţii, prinderea unui eventual ucigaş, comunicarea unor informaţii care altfel s-ar fi pierdut, etc. Foarte rare sunt cazurile în care o stafie nu se poate elibera datorită dorinţei de răzbunare. În astfel de cazuri, stafia datorită urii deosebite reuşeşte să acumuleze o cantitate atât de mare de energie încât poate interacţiona cu planul material (dublul eteric are şi caracteristici ale planului material), devenind astfel periculoasă.

2. Dublul eteric se desprinde de spirit, dar rămâne legat de corpul material.

În acest caz, spiritul ajunge în planul său spiritual, însă dublul eteric rămâne legat de corpul material, încercând să interacționeze cu mediul. Interacțiunea se poate produce prin intermediul dublului eteric secundar, desprins temporar de corp (decorporalizat) sau prin intermediul asocierii dublu eteric – corp. În ambele situații, acest tip de manifestare este denumit strigoi sau vampir. Un astfel de „fenomen" se produce foarte rar, dar atunci când se produce marchează puternic conştiința oamenilor prin forța sa malefică. Pentru a interacționa cu mediul, strigoiul are nevoie de energie. Corpul fiind mort, energia nu mai poate fi procurată prin intermediul său, fiind necesară în acest fel extragerea ei din alte ființe vii. Din punct de vedere al modului de extragere al energiei, dar numai din acest punct de vedere, strigoii se aseamănă cu vampirii energetici. Simptomele victimelor atacate de strigoi se aseamănă cu cele cauzate de vampirii energetici, cu deosebirea că sunt mult mai intense. În unele cazuri, strigoiul încercând să-şi hrănească şi corpul fizic, apelează la sângele victimei. Un strigoi va alege ca victime aproate întotdeauna persoane care i-au fost apropiate în timpul vieții într-un fel sau altul. În majoritatea cazurilor, dacă nu se iau măsuri adecvate, victimele decedează, unele dintre ele putându-se transforma în strigoi. Pentru distrugerea unui strigoi şi eliberarea dublului său eteric este suficientă distrugerea corpului material. Prin distrugere, se rupe legătura dublu eteric – corp. În acest caz, cea mai bună metodă prin care se poate distruge corpul material este incinerarea. Cea mai bună perioadă pentru manifestarea unui strigoi este pe Lună plină, deoarece energia mediului este mult sporită sub influența astrului nopții. După câte se

observă, strigoiul este foarte asemănător cu noțiunea de vampir vehiculată în filmele de acest gen. Din păcate, filmele exagerează foarte mult, denaturând şi compromițând adevărul despre strigoi, în acelaşi timp producând confuzie între strigoii care mai sunt denumiți şi vampiri şi o altă categorie denumită vampiri, dar care reprezintă cu totul altceva. Aceştia din urmă sunt oameni vii ca toți ceilalți, dar după câte se pare suferă de o afecțiune care le transformă noaptea în zi, le măreşte longevitatea şi le face necesară o anumită cantitate de sânge în alimentație. Aceşti vampiri nu sunt agresivi, nu omoară, nu sug sângele oamenilor şi nu au puteri fantastice, sângele necesar alimentației fiind de origine animală.

3. Dublul eteric se desprinde de spirit, dar rămâne parțial legat de corpul material.

În acest caz, după cum este lesne de înțeles. spiritul ajunge în planul său spiritual, însă doar o parte a dublului eteric va ajunge în planul astral, şi anume dublul eteric secundar, dublul eteric primar rămânând legat de corpul material. Această componentă a dublului eteric face legătura între elementele structurale ale spiritului şi ale corpului material. Drept urmare, descompunerea corpului material va fi mult încetinită, producându-se un fel de mumificare naturală. Acest fenomen este generat în special de o existență caracterizată de maltratări ale corpului prin intermediul dorințelor fizice nesatisfăcute. Religiile au numit astfel de oameni… sfinți, iar cadavrele lor… moaşte, de multe ori făcătoare de minuni.

Minuni nu există în Univers, doar lucruri neînțelese.

În drumul său către planul astral, un dublu eteric poate fi captat de către un spirit puternic (malefic sau nu) în scopul manifestării în planul material. Această captare sau posedare a dublului eteric are de regulă un caracter temporar. Spiritul respectiv se foloseşte de dublul eteric pentru a-şi duce la îndeplinire scopul, după care îl abandonează şi se „reîntoarce” în planul său spiritual. În acelaşi timp, dublul eteric continuîndu-şi drumul către planul astral. O astfel de modalitate de manifestare este adoptată de spirite, îndeosebi atunci când au de comunicat câte ceva unei persoane sau unui grup de persoane. Astfel de manifestări sunt cunoscute sub numele de viziuni sau apariții şi au în general un caracter profetic sau de dezvăluire. Un astfel de spirit puternic, atunci când se manifestă în public, are capacitatea de a modela dublul eteric captat după propria voință, prezentându-se sub înfățişarea dorită. De obicei, adoptă o înfățişare conformă cu imaginea pe care privitorii o au despre el. Astfel de manifestări nu sunt periculoase, având ca scop doar transmiterea de informație. Indiferent de situație, periculos poate fi doar contactul între dublul eteric al unei ființe şi dublul eteric al unei entități. Oricât de benefică ar fi o entitate, contactul cu energia dublului său eteric poate atrage unele neajunsuri. Uneori aceste neajunsuri trec neobservate, alteori pot provoca dezechilibre energetice grave.

În cadrul unei şedințe de spiritism, un medium dotat cu calități pentru acest domeniu poate determina manifestarea aproape a oricărui tip de spirit. Spiritul chemat se va folosi de dublul eteric al mediumului pentru a se manifesta. Câteodată, mediumul apelează şi la

ajutorul celorlalți participanți la şedință în scopul măririi energiei dublului eteric personal. Cred că toată lumea cunoaşte acea şedință clasică de spiritism în care participanții se aşază în jurul unei mese rotunde, ținându-se de mână şi formând un cerc închis. Prin acest mod de dispunere şi înlănțuire al participanților, mediumul poate direcționa şi concentra (chiar în mod inconştient) energia în centrul mesei sau sub suprafața ei. Mediumul rosteşte câteva cuvinte de invocare pentru aducerea spiritului dorit. Cuvintele rostite nu au practic un efect direct, ele folosesc doar la captarea şi concentrarea atenției celor prezenți, precum şi la determinarea inconştientă (şi în cazul unor mediumi deosebiți, conştientă) a transmiterii informației către planul spiritual. Spiritul chemat sau altul, care suferă de voluntariat, îşi va face simțită prezența prin intermediul dublului eteric pus la dispoziție. Prezența şi-o va manifesta în conformitate cu o convenție stabilită de medium (o bătaie, dacă…, două, dacă…, etc.). Uneori se întâmplă ca în locul spiritului chemat să vină un altul, dornic de distracție sau de fapte nu tocmai benefice. Un astfel de spirit este foarte dificil de demascat deoarece spiritele au acces la un câmp informațional din care-şi pot extrage orice informație doresc şi când doresc (în condițiile în care respectiva informație este accesibilă planului în care se află aceste spirite), astfel el va putea răspunde la orice întrebare, oricât de intimă ar fi. Caracterul şi temperamentul sunt caracteristici proprii oricărui spirit, reprezentând doar modalități de exprimare ale unor acțiuni şi nu acțiuni propriu-zise, nefiind înscrise în nici un câmp informațional. Acesta este punctul sensibil pentru orice spirit farseur în cadrul unei şedințe de spiritism. Pentru

demascare, este necesară cunoaşterea destul de completă a personalităţii spiritului invocat şi nuanţarea întrebărilor adresate în scopul scoaterii în evidenţă a aspectelor ce nu pot fi imitate de un alt spirit.

Practicarea spiritismului de către neiniţiaţi poate atrage după sine unele neplăceri, uneori destul de grave, cum ar fi bântuirea sau posedarea.

Spre deosebire de spiritism, în cadrul căruia spirite de tot felul se invocă doar pentru amuzament, conversaţie sau informaţii banale, în magie şi vrăjitorie se invocă numai entităţi spirituale deosebite şi numai în scopuri foarte precise. Definirea scopului este o prioritate absolută. Scopul, în nici un caz nu trebuie să încalce **liberul arbitru** al cuiva, excepţie făcând doar situaţiile motivate.

Entităţile se invocă prin ritualuri puternice şi special concepute pentru fiecare entitate în parte. Pregătirea unui astfel de ritual se începe uneori cu mult timp înaintea desfăşurării lui. Se triază, se studiază, se analizează toate informaţiile disponibile şi se discerne realitatea cuprinsă în ele, legată de acea entitate, apoi, în funcţie de aceasta, se alege ritualul, precum şi o modalitate prin care entitatea să se poată manifesta, în condiţii de maximă siguranţă pentru cel sau cea care oficiază ritualul. Măsurile de siguranţă nu le poate stabili nimeni altul mai bine decât oficiantul însuşi, în funcţie de cunoştinţele şi puterea sa reală. Orice greşeală costă. Varietatea foarte mare a metodelor ce stau la îndemâna oficiantului, face destul de anevoioasă alegerea, dar cu cât alegerea va fi mai bună, cu atât rezultatele vor fi pe măsură. În general, se poate spune că în cadrul unor

astfel de ritualuri spiritul nu se poate manifesta direct decât dacă i se pune la dispoziție un dublu eteric sau dacă în acel moment poate găsi unul liber, altfel el nu poate fi decât vizualizat. În cazuri destul de rare, când oficiantul este mai puternic decât entitatea, se poate lăsa posedat de aceasta pentru o perioadă destul de scurtă de timp şi doar în scopul realizării unei comunicări adecvate.

I.5. Moartea

,,Din sânul vecinicului ieri
Trăieşte azi ce moare,
Un soare de s-ar stinge-n cer
S-aprinde iarăşi soare;

Părând pe veci a răsări,
Din urmă moartea-l paşte,
Căci toți se nasc spre a muri
Şi mor spre a se naşte.,,

(Eminescu, Luceafărul).

Moartea… un subiect ce-i preocupă pe oameni de când se nasc şi până mor. O simplă transformare în lanțul evolutiv sau, dacă vreți, o treaptă a evoluției. Dar nu moartea în sine îi sperie pe oameni, ci întreruperea trăirilor din cadrul unei vieți. Cine n-ar vrea să trăiască veşnic pentru a-şi duce la desăvârşire opera vieții sale? Au fost odată Unii care au vrut şi au reuşit să poată a nu muri, dar setea de putere le-a întunecat mințile (vezi cap.II).

Deci, moartea este o transformare, practic o trecere de la starea duală (spirit asociat corpului material) la starea spirituală în care spiritul este neasociat materiei, dar să vedem ce se transformă şi cum.

Corpul material. Prin evoluția sa de dinainte de momentul naşterii cât şi după, în cadrul creşterii şi maturizării, particulele de materie se ordonează atât în funcție de componenta structurală a spiritului, cât şi de informația genetică moştenită, rezultând noul corp. Prin moarte se rupe legătura informațională a corpului cu spiritul. Acesta este practic **momentul morții**. După ce acest moment a fost depăşit, corpul se descompune treptat, punând din nou la dispoziția naturii materia primă necesară clădirii unor noi corpuri.

Spiritul. O viață ia naştere în momentul în care spiritul se asociază corpului material. După câte se pare, acest fenomen se produce la scurt timp după fecundarea ovulului, iar componenta structurală a spiritului este modulată treptat, cu noile informații produse de dezvoltarea fizică a corpului material. După momentul morții, spiritul, nemaifiind asociat, este liber să-şi ocupe propriul său loc în planul spiritual ce i se cuvine în urma evoluției.

Dublul eteric. De fiecare dată când ia naştere o nouă viață, ia naştere şi un nou dublu eteric. El se dezvoltă odată cu corpul material dar şi cu volumul de informație care-l tranzitează dinspre corpul material spre spirit şi invers, iar după moarte ia drumul planului astral unde poate rămâne mult timp sau se poate descompune datorită pierderii de energie.

Moartea poate surveni din cauze legate de fiecare din componentele ce contribuie la existența vieții.

- **Cauze legate de corpul material**.
  Îmbătrânirea, îmbolnăvirile, accidentele, leziunile grave, sunt cauze ce pot afecta în mod ireversibil corpul material, determinând o scădere a cantității de informație transmisă către spirit şi recepționată de la acesta, prin intermediul dublului eteric, iar în final la stoparea acestui flux informațional, deci la moarte.
- **Cauze legate de spirit**.
  Karma, acțiunea altor spirite, acțiunea altor oameni ce pot produce manifestări în plan spiritual. Toate acestea pot provoca moartea.
- **Cauze legate de dublul eteric**.
  Prin influențele malefice exterioare dublul eteric poate suferi deteriorări grave, ce pot conduce în final la moarte. Prin influențe malefice exterioare se înțeleg acele acțiuni energetice, intenționate sau neintenționate, ce au ca efect o încărcare a dublului eteric cu o energie nepotrivită pentru funcționarea normală a acestuia.

I.6. Transa

Este o stare caracteristică, indusă în mod voluntar sau instaurată în mod arbitrar, prin care este suprimată activitatea conştientului, mentalul activând în domeniul subconştientului spiritual. În starea de transă se poate avea acces atât la memoria spiritului cât şi la informații externe aflate în componența unui câmp informațional. La acestea din urmă, accesul este nuanțat în funcție de planul spiritual aferent spiritului ce caută informația. La inducerea voluntară a stării de transă, se poate ajunge doar în urma unei pregătiri adecvate şi sub îndrumarea

unui inițiat. Transa provocată cu ajutorul unor amestecuri halucinogene obținute din plante era folosită încă din cele mai vechi timpuri pentru obținerea de informații, în special despre viitor. Preoții şi preotesele vechilor oracole foloseau această metodă pentru alcătuirea profețiilor. Amestecurile halucinogene erau, şi mai sunt folosite încă, în scopul reducerii activității conştientului şi facilitarea comunicării cu subconştientul spiritual. O altă metodă, de proveniență asiatică şi utilizată în acelaşi scop, este aceea a reducerii activității creierului, deci a nivelului de conştiență, prin intermediul cantității de oxigen absorbite în sânge. Prin scăderea acestei cantități (practic se realizează prin modificarea ritmului respirației), se reduce gradul de oxigenare al creierului, ceea ce provoacă la un moment dat intrarea în transă. Informațiile obținute cu ajutorul stării de transă sunt uneori înşelătoare datorită refulărilor conştientului. Arta constă în capacitatea celui ce practică această metodă de a discerne informațiile. Acest lucru se poate deprinde după o perioadă de timp, funcție de capacitățile intelectuale şi modul de gândire al practicantului.

I.7. Visele

Domeniul lor este atât de vast, încât o mie de pagini scrise despre ele nu ar reuşi să surprindă în detaliu toate aspectele producerii lor, precum şi a mesajelor transmise de ele. Voi încerca totuşi, în câteva cuvinte, să lămuresc măcar câteva din aceste aspecte. În mare, există trei surse generatoare de vise: conştientul, subconştientul spiritual şi dublul eteric.

Vise produse de conştient.

Sunt în general refulări ale acestuia. În timpul somnului, adică a perioadei în care creierul se odihneşte refăcându-şi potențialul, conştientul, eliberat de povara noianului de informații ce-l bombardau în timpul zilei, găseşte răgazul necesar analizării unor probleme rămase într-un fel sau altul nerezolvate. În funcție de nivelul la care sunt procesate aceste date şi în funcție de reprezentările intime ale fiecărui individ, vor diferi scenariile finale stocate în memorie. Visele produse de conştient vor fi întotdeauna strâns legate de activități ale individului în planul material.

Vise produse de subconştientul spiritual.

- Vise retroactive.

  Sunt în general vise ce dau impresia unor trăiri de o realitate absolută. Produc o impresionare deosebită a conştientului, de cele mai multe ori cel ce are astfel de vise stă nedumerit şi se întreabă dacă a fost realitate sau vis. Astfel de vise sunt legate de informații modulate în vibrația spirituală în timpul unor vieți trecute. Aceste vise nu sunt distorsionate, ele sunt redate şi imprimate în memoria conştientului exact aşa cum s-au întâmplat în realitate. Memoria conştientulu, este practic memoria creierului, la ea se face referire în mod uzual. Am numit-o în acest fel pentru a o diferenția de memoria spiritului sau, aşa cum mai este denumită, memoria spirituală.

- Vise premonitorii.

  Impresionează puternic conştientul datorită trăirilor intense, având uneori chiar caracter de coşmar. Informațiile furnizate în astfel de vise au foarte rar un caracter explicit, ele sunt în general prelucrate de

conştient în funcție de sistemul intim de reprezentare şi apoi stocate în memorie. Cu excepția celor explicite, visele premonitorii necesită o interpretare adecvată şi sunt îndeosebi atenționări asupra unor evenimente ce au o probabilitate mare de a se produce în viitor. Informațiile asupra acestor evenimente sunt captate de spirit dintr-un viitor probabil. Viitorul pentru un individ este trasat în funcție de mai multe variabile, dintre care două sunt definitorii: linia karmică şi liberul arbitru. Acest viitor arată ca o „autostradă" suspendată la mare înălțime şi având mai multe benzi. Linia karmică reprezintă autostrada, iar benzile sunt definite de liberul arbitru. Se poate alege în orice moment banda de rulare, dar în **mod normal** nu se poate părăsi autostrada. Totuşi, folosind metode adecvate se poate părăsi şi autostrada, dar riscul este de a cădea în gol. De aici se pot trage învățăturile de rigoare, cine are paraşută şi ştie s-o folosească…. În Univers nu există limitări absolute, dar orice încălcare a limitărilor sale normale atrage după sine o reechilibrare a sa. Orice reechilibrare a Universului se face pe calea cea mai scurtă. Calea cea mai scurtă este aceea a anihilării sistemelor ce funcționează incorect. Priviți în natură şi veți înțelege uşor.

- Vise imbricate.

Sunt vise compuse din informații primite de conştient atât din partea dublului eteric, cât şi din partea spiritului. Am încadrat aici această categorie de vise deoarece informația definitorie este primită din partea subconştientului spiritual. Sunt vise în care cel ce visează, se visează visând, informațiile primite de conştient fiind din partea ambelor vise. Acestea sunt

vise ce pot fi numite semnale de alarmă. Ele atrag atenția asupra unor transformări suferite de dublul eteric şi datorate unor cauze interne sau a unor influențe externe. Informațiile provenite din aceste vise sunt stocate în memoria conştientului sub forma unui amalgam de situații, unele percepute în mod explicit iar altele prelucrate de conştient în funcție de sistemul intim de reprezentare, adică sub formă simbolică. Astfel de vise pot fi provocate şi programate în mod conştient cu scopul de a forța anumite acțiuni ale dublului eteric. Această metodă este utilizată atât în scopul transmiterii unor informații eronate către spirit, cât şi în scopul determinării unor acțiuni de influențare asupra dublului eteric al unei alte persoane.

Vise produse de dublul eteric.

Sunt în general vise fără consistență şi fără mesaj. Formează acea categorie de vise care dispar din memorie, imediat după trezire. Din această categorie mai fac parte şi acele vise agitate, generate de indispoziții fizice.

Majoritatea viselor unui om normal reprezintă combinații de vise, combinații între vise generate de fiecare din cele trei surse în parte.

I.8. Decorporalizarea

Reprezintă desprinderea şi îndepărtarea dublului eteric secundar față de corpul material. Decorporalizarea poate fi produsă sub acțiunea voinței proprii, sub acțiunea unor stări fizice şi psihice tensionate sau sub acțiunea unei entități exterioare.

În momentul producerii decorporalizării, corpul material intră într-o stare **asemănătoare** cu transa. Conştientul îşi reduce activitatea, păstrând totuşi o oarecare legătură cu subconştientul spiritual. În memoria conştientului sunt stocate informații nedistorsionate, provenite din partea dublului eteric secundar. Legătura între dublul eteric primar şi cel secundar este menținută prin intermediul „Cordonului de argint", acesta are aceeaşi structură cu dublul eteric, dar caracteristici mai apropiate de cele ale planului spiritual. Ruperea acestei legături va conduce la moartea corpului material. Cauzele ce pot conduce la ruperea Cordonului de argint sunt în general de natură externă, cum ar fi:

- Determinarea „trezirii" bruşte a celui ce se află în stare de decorporalizare. Acest fapt poate conduce la moarte sau la deteriorări grave ale dublului eteric, cu consecințe asupra stării de sănătate şi a celei psihice. Din acest motiv, este indicat să se facă decorporalizări doar în spații lipsite de factori perturbatori, de genul: lumină exterioară, zgomot, accesul persoanelor neavizate, telefon, ceasuri cu sonerie, etc..
- Atacul unor entități răuvoitoare. O entitate spirituală ce a reuşit să-şi capteze un dublu eteric poate iniția din diverse motive, un atac asupra Cordonului de argint. Dacă entitatea ce inițiază atacul este mai puternică decât cel ce face decorporalizarea, atunci deznodământul poate fi unul tragic.
- Blocarea dublului eteric secundar într-o capcană energetică sau temporală. Această situație este foarte rar întâlnită, însă atunci când se produce

poate fi cu adevărat critică, chiar şi pentru cei mai puternici. Numai experienţa, şansa şi acel „ceva” ce caracterizează fiinţele deosebie pot ajuta în astfel de situaţii.

O cauză internă este generată de lipsa de experienţă şi de concentrare a celui ce se decorporalizează, fiind furat de „peisaj” uită să se mai întoarcă. O desprindere îndelungată poate conduce la ruperea Cordonului de argint.

Decorporalizarea sub acţiunea voinţei proprii se poate realiza într-un mod **asemănător** cu cel folosit pentru inducerea transei.

Amestecurile obţinute din plante, precum datura, mătrăguna, omagul şi măselariţa au fost folosite încă din cele mai vechi timpuri şi pe toate meridianele în scopul producerii decorporalizării. Aceste amestecuri sunt foarte toxice, moartea pândind din spatele lor în orice moment. Reţetele unor astfel de amestecuri trebuie respectate cu stricteţe iar cel ce ar dori vreodată să le încerce, are nevoie în mod obligatoriu de un iniţiat care să-l asiste.

De multe ori, cei ce utilizau astfel de amestecuri nu reuşeau să discearnă realitatea, interpretând-o în moduri caracteristice propriei culturi. Indienii din America, decorporalizându-se, credeau că sunt păsări. Ei nu minţeau atunci când spuneau că pot să zboare, pur şi simplu, asta făceau. Zborul lor era practic zborul dublului eteric, iar ceea ce vedeau atunci când zburau erau imagini reale percepute prin intermediul dublului eteric. Desconsiderarea acestor realităţi a provenit din neînţelegerea culturii amerindiene. Cei ce i-au ocupat şi distrus erau prea materialişti pentru a putea înţelege că la acest zbor nu participa corpul material. Senzaţia de zbor

este produsă de deplasarea dublului eteric. Atuci când se produce decorporalizarea şi nu ştii ce se întâmplă, adică nu eşti conştient de faptul că eşti „ieşit din corp”, încerci să te comporți ca atunci când eşti în corp. Încercând să te deplasezi în mod normal observi că pluteşti, că dispar obstacolele, în sensul că efectiv poți trece prin ele, prin pereți, mobile, maşini şi multe altele. Dorind să te deplasezi mai repede, începi să zbori. Când ieşi din starea de decorporalizare nu poți să-ți dai seama dacă ai făcut-o cu tot cu corp sau nu. Cam asta li se întâmpla indienilor. Cam asta li se întâmplă celor ce nu înțeleg fenomenul, dar, dintr-un motiv sau altul, acesta li se produce.

În vremea inchiziției, vrăjitoarele se întâlneau uneori la Sabaturi sub formă decorporalizată. Pentru a produce decorporalizarea ele utilizau amestecuri obținute din plantele amintite anterior. De aici provine mitul zborului pe mătură. Sabaturile sunt sărbători păgâne ce au la bază realități ale existenței pe această planetă. În acele vremuri întunecate, reprezentanții lui dumnezeu, îmbrăcați în negru şi încartiruiți în biserici, îi împărțeau „dreptatea” prin toate ungherele, arzând pe rug cam tot ce „mişca”, începând cu acei mari „criminali” care-şi permiseseră să aibă o credință proprie, nedemnă de mila lui sau să se ocupe de ştiințe, adică de lucrările diavolului şi terminând cu acei păcătoşi care s-au născut cu un grad mai ridicat de pilozitate. În astfel de condiții, în care de altfel şi-au pierdut viața peste **opt milioane** de vrăjitoare, este lesne de înțeles de ce unele recurgeau la metoda decorporalizării, pentru a-şi manifesta credința lor lipsită de îngenunchere. Când am auzit pentru prima dată câte victime au căzut pradă inchiziției, pur şi simplu m-am

„minunat" (a se citi îngrozit) de dreptatea, bunătatea şi milostivenia lui dumnezeu.

Stările fizice şi psihice tensionate produse de stress, accidente, traume, frică, dureri extreme, pot conduce la decorporalizări spontane sau involuntare. De obicei în aceste situații, subiectul nu este conştient de ceea ce i se întâmplă. După trecerea acestei „stări", îi este caracteristică amintirea imaginii propriului corp, privit din exterior.

O entitate puternică poate determina prin voința sa decorporalizarea unei anumite persoane. Astfel de situații sunt extrem de rare şi, de regulă, se datorează unui conflict acut între cele două părți.

Bolile corpului material se regăsesc în dezechilibre ale dublului eteric. Prin reechilibrarea acestuia se determină înlăturarea respectivelor boli. Metodele de reechilibrare a dublului eteric sunt mult mai eficiente atunci când acesta se află desprins de corp, deci decorporalizarea în acest caz poate constitui o metodă pentru accelerarea unei vindecări.

Decorporalizarea se poate produce în imediata apropiere a corpului material sau la distanță de acesta, în acelaşi moment de timp sau la un anumit interval de timp, în viitor sau în trecut. De aici se poate deduce cu uşurință valoarea acestei metode pentru cei interesați în achiziționarea de informații. Prin decorporalizare se pot verifica multe aspecte neelucidate ale istoriei. Este mult mai util şi, în acelaşi timp, se pot obține informații mult mai exacte prin vizionarea derulării unui eveniment decât prin interpretarea unui ciob de oală.

I.9. Dedublarea

Prin dedublarea dublului eteric al unui subiect ia naştere o formă energetică nouă, aflată în relație de comunicare informațională cu acesta la nivelul conştientului sau al subconştientului spiritual şi care are un anumit grad de autonomie.

În categoria dedublării se încadrează un număr foarte mare de manifestări. Dedublarea se poate produce în mod conştient sau inconştient.

Un gând concentrat într-un anumit fel asupra unei persoane, poate produce o dedublare inconştientă ce va conduce la naşterea unei energii concentrate, dar fără formă vizibilă. Această energie se va manifesta asupra respectivei persoane, sub forme diferite de la caz la caz. În mod obişnuit, aceste manifestări îmbracă forme nedistructive, de genul: bătăi în geamuri sau uşi, pocnituri ale mobilei, curenți de aer, senzația vederii unor forme ciudate, etc. Fenomenul poltergeist, produs în urma dedublării, face parte tot din această categorie, singura diferență constând în efectele sale distructive: căderi de pietre, geamuri sparte, uşi trântite, aprinderea unor focuri, etc. În aceste cazuri, comunicarea noii forme energetice cu subiectul ce le-a generat este mult redusă şi doar la nivelul subconştientului spiritual. Subiectul are, în general, vaga senzație de nelinişte sau de presentiment.

Licantropia sau transformarea oamenilor în lupi este tot o formă de dedublare, însă mult mai complexă. Noua formă energetică născută în urma dedublării capătă în mod frecvent formă vizibilă şi conținut, interacționând cu mediul aproape identic cu respectivul animal. Energia acestei forme este foarte mare, fenomenul producându-se în general pe Lună plină datorită energiei suplimentare,

generată de astrul nopții în această perioadă. Acest aport energetic facilitează dedublarea prin generarea energiei necesare. Comunicarea informațională atinge cote foarte înalte, ceea ce dă naştere fenomenului de transmitere a efectelor. Se ştie că acțiunea asupra dublului eteric transferă efectul asupra corpului material. Dacă se concentrează o cantitate de energie aferentă elementului foc, într-un punct al dublului eteric, atunci porțiunea din corpul material aferentă acelui punct va suferi un efect de ardere. În cazul licantropiei, chiar şi acțiunile fizice asupra formei energetice dedublate se transferă corpului material. Acesta este motivul pentru care persoanele afectate de licantropie poartă, după revenire, semnele unor încăierări cu fiare sălbatice.

Un exemplu de dedublare conştientă, realizată sub puterea voinței, este manifestarea denumită popular samcă. Aceasta este produsul unor ritualuri de vrăjitorie populară, deloc benefice. „Vrăjitoarea" dă naştere unei astfel de forme energetice, în scopul folosirii ei pe post de sclav. După ce samca a fost creată, vrăjitoarea rupe legătura dintre ea şi aceasta, transferând-o unei momâi. Samca va căpăta în acest mod o libertate mărită de acțiune şi în acelaşi timp va putea fi obligată să-şi îndeplinească sarcinile indirect trasate prin intermediul momâii. Comunicarea informațională dintre samcă şi vrăjitoare este aproape nulă. O astfel de metodă prezintă riscuri majore. Dacă nu este distrusă la timp, dublului eteric din care este alcătuită i se poate asocia un spirit malefic, ce poate obține în acest mod posibilitatea de-a se manifesta în planul material.

Forma energetică generată în urma dedublării, după ce îşi încetează manifestarea, poate reveni în dublul eteric care a generat-o sau ia drumul planului astral.

I.10. Telepatia

Prin telepatie, unele informații transmise prin intermediul subconştientului spiritual de către un subiect numit emițător sunt receptate de subconştientul spiritual al unui alt subiect numit receptor.

Telepatia se produce de cele mai multe ori în mod involuntar şi spontan.

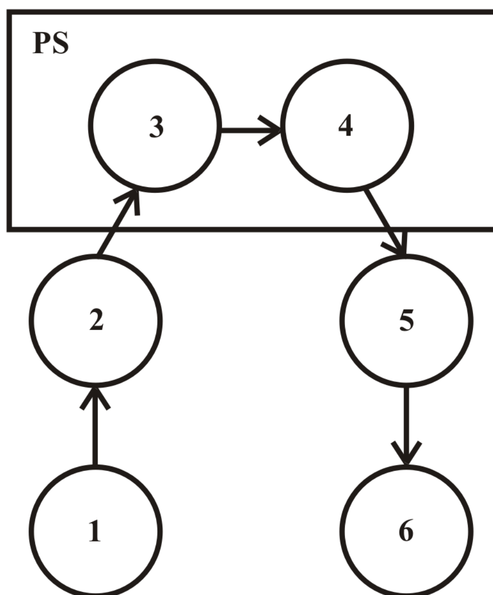

Fig. 13

În fig. 13 sunt reprezentate grafic etapele pe care le parcurg informaţiile în procesul transmisiei telepatice. Semnificaţiile notaţiilor sunt următoarele:

1 – conştientul emiţătorului
2 – dublul eteric al emiţătorului
3 – subconştientul spiritual al emiţătorului
4 – subconştientul spiritual al receptorului
5 – dublul eteric al receptorului
6 – conştientul receptorului
PS – plan spiritual.

Conştientul emiţătorului (1) „codează” informaţia în funcţie de sistemul său intim de reprezentare şi o transmite prin intermediul dublului eteric (2) subconştientului său spiritual (3). Prin intermediul planului spiritual (PS) informaţia este preluată de subconştientul spiritual al receptorului (4) şi transmisă prin dublul eteric (5), conştientului receptorului (6).

De cele mai multe ori, receptorul are impresia că informaţiile primite telepatic provin din propriile sale gânduri şi-i este foarte greu să discearnă diferenţa. Acest fapt are loc datorită căii de transmitere telepatice: informaţiile îi parvin prin intermediul propriului subconştient.

Receptorul primeşte informaţiile oarecum distorsionate, datorită sistemului intim de reprezentare al emiţătorului, care poate nu corespunde la toate nivelurile cu al său. Sistemul intim de reprezentare asociază imaginilor vizuale şi auditive, concepte proprii formate de-a lungul timpului şi datorate mediului, modului de viaţă, experienţei căpătate, etc. Un exemplu cred că ar fi foarte concludent: conceptul creat în mintea unui european de imaginea unui şobolan, diferă de cel creat în

mintea unui indian de acelaşi şobolan, considerat de acesta sacru. Încercați să vă imaginați ce concept crează acelaşi şobolan în mintea unei pisici. Cu cât oamenii sunt mai apropiați cu atât reprezentările lor intime vor semăna mai mult. În acestă situație telepatia se va produce mai uşor. Relațiile apropiate dintre oameni (şi/sau indivizi ai altor specii) generează căi de comunicare telepatică în planul spiritual.

Ecranarea telepatică prin metode tehnice este imposibil de realizat datorită caracterului său spiritual.

Telepatia se transmite instantaneu datorită proprietății planului spiritual de-a avea dimensiunea spațială egală cu zero. Întârzierile produse uneori în recepția telepatică se datorează dublului eteric şi conştientului.

I.11. Încarnarea şi reîncarnarea

Prin încarnare se înțelege asocierea dintre un spirit existent şi un nou tip de corp material (altă specie). Încarnarea se referă, deci, la începutul unei noi trepte evolutive. Un spirit foarte evoluat, corespunzător regnului animal, se poate eventual încarna într-un corp omenesc, situîndu-se după aceasta la începutul evoluției spiritelor omeneşti.

Prin reîncarnare se înțelege asocierea dintre un spirit existent şi un corp material asemănător din punct de vedere structural (aceeaşi specie) cu cel avut în existența precedentă.

Reîncarnarea, pentru că la ea mă voi referi în continuare, este determinată de mai mulți factori principali.

- Evoluția spirituală. Este principalul factor ce determină producerea reîncarnării. Un spirit, indiferent de tipul său, evoluează aproape în exclusivitate doar în planul material. Acest fapt se datorează proprietății materiei de a modula vibrația spirituală prin intermediul dublului eteric. Spiritele aflate în toate planurile spirituale, cu excepția celor din planurile foarte înalte, se supun legii Evoluției Spirituale, indiferent de voința lor proprie. Spiritele foarte „înalte" sau, aşa cum mai sunt numite, entități spirituale puternice, se supun doar în mod parțial acestei legi, ele sunt obligate să se reîncarneze, dar rămânând să decidă singure momentul, locul şi forma sub care o vor face. De obicei, acestea se reîncarnează atunci când au de îndeplinit o misiune precisă, misiune care să le permită totodată şi evoluția spirituală.

În Univers evoluția spirituală nu încetează niciodată, pentru nimeni.

- Karma. Influențează reîncarnarea, dar nu o determină. Karma însăşi nu poate determina producerea unei reîncarnări, dar poate determina în oarecare limite, atât momentul producerii ei, cât şi conjunctura în care se produce. Dacă o ființă are o datorie karmică față de altă ființă, atunci este probabil ca reîncarnarea uneia dintre ele să se producă în timpul vieții celeilalte pentru a exista posibilitatea compensării acestei datorii. Nu întotdeauna este necesar ca o datorie karmică de acest gen să fie compensată în reîncarnarea imediat următoare, fiind posibilă pentru aceasta trecerea unui număr mai mare de reîncarnări. Datoriile karmice nelegate de alte ființe pot fi compensate oricând şi în orice reîncarnare.

- Afinități. Influențează stabilirea locului şi uneori a momentului reîncarnării. Un individ, în timpul unei vieți, poate fi impresionat într-un grad foarte înalt de un anumit loc în care a trăit sau şi-a desfăşurat unele activități. În acest caz, este probabil ca într-o reîncarnare ulterioară să ajungă, într-o formă sau alta, în acel loc. Tot în acelaşi mod, dacă între două sau mai multe persoane, pe parcursul unei vieți se stabileşte o relație puternică, atunci este posibil, ca acestea să se reîntâlnească într-o reîncarnare ulterioară. Astfel de relații, pentru a putea influența reîncarnarea, trebuie să fie deosebit de puternice. Numai astfel ele pot influența profund subconştientul spiritual. Îndeosebi ura obsedantă şi iubirea necondiționată (nu neapărat fizică) pot conduce la o astfel de modulare a vibrației spirituale, încât să poată influența reîncarnarea. Sentimente de acest gen au capacitatea de a mări până şi intensitatea vibrației spirituale. Atât ura obsedantă, cât şi iubirea necondiționată se constituie în factori de progres spiritual, dar diferiți în esență, unul va fi malefic, iar celălalt benefic.

I.12. Câmpul informațional

A luat naştere concomitent cu Universul şi este specific planului spiritual. În el sunt înscrise toate informațiile provenite din planul material dar şi din planul spiritual, din momentul apariției Universului şi până în momentul dispariției sale. După cum vă puteți da uşor seama, în acest câmp informațional nu sunt înscrise, numai informații legate strict de materia aflată într-un stadiu inferior de organizare, ci de absolut toată materia din Univers. Sunt înscrise până şi cele mai neînsemnate

trăiri ale unui vieme ce a existat cu sute de milioane de ani în urmă.

Acest câmp informațional **nu posedă caracteristicile unui spirit** şi nu trebuie confundat cu vreo entitate atotputernică, el nu este altceva decât o imensă bancă de date. O gigantică vibrație non-spirituală, modulată.

Accesul la informațiile aflate în această bancă de date se face în mod discriminatoriu. Fiecare spirit poate avea acces doar până la un anumit nivel de informații. Acest nivel depinzând de planul spiritual, aferent fiecărui spirit în parte. Nu există **nimeni** care să păzească aceste informații sau să interzică accesul cuiva. Accesul se face printr-un fel de acordare a vibrației.

Informațiile legate de viitor sunt foarte greu accesabile şi, în acelaşi timp, neclare. Aceste aspecte sunt datorate multitudinii de variante ale viitorului. În orice moment de timp, există mai multe variante de evoluție, variante alese, în special, de liberul arbitru. În această aparentă dezordine a viitorului, există totuşi o ordine perfectă. Pentru un individ, aşa cum am spus în paragraful Vise premonitorii, există o autostradă cu mai multe benzi sau o linie karmică, pe care liberul arbitru poate alege banda. Karma înseamnă drumul parcurs, iar linia karmică, drumul de parcurs. Karma nu mai poate fi schimbată (?), pe când linia karmică, acceptă intervențiile liberului arbitru. Am făcut această separare între karmă şi linia karmică pentru o înțelegere mai profundă. Voi utiliza în continuare, pentru o uşurință a exprimării, doar termenul de karmă, sensul putând fi uşor distins din context, iar acolo unde va fi cazul, voi utiliza termenul explicit.

Totalitatea karmelor individuale determină karma de grup.

I.13. Universul mental

Noțiunea de Univers mental exterior se referă la acea parte a planului material percepută de mental prin intermediul organelor de simț, proprii corpului material.

Mentalul sau Eul propriu reprezintă un ansamblu format din subconştientul spiritual, subconştient (acel subconştient care aparține creierului) şi rezultatele gândirii conştientului. Mentalul generează un Univers mental propriu şi interior, mult mai complex decât Universul mental perceput din exterior. Universul mental exterior determină, într-o măsură destul de mare, Universul mental interior; acesta poate determina, la rândul său, în anumite condiții şi într-o oarecare măsură, Universul mental exterior. Practic, Universul material se identifică cu cel mental exterior, deci, Universul material nu este altceva decât ceea ce putem noi percepe din el. Cu cât putem percepe mai mult, cu atât el este mai mare. Mentalul, în ansamblul său, este un factor ce determină cunoaşterea.

Universul mental spiritual reprezintă acea parte a planului spiritual percepută de mental prin intermediul subconştientului spiritual şi a câmpului informațional.

Universul mental exterior, interior şi spiritual formează Universul mental, care este o noțiune relativă la individ, el nereprezentând Universul absolut, doar făcând parte din el.

Universul mental exterior propriu al fiecărui individ participă la generarea unui Univers mental exterior comun, propriu unui grup de indivizi. Rezultanta

va determina, la rându-i, Universul mental exterior al fiecărui individ în parte (feedback), acest fapt se realizează practic atât prin procesul de învățare cât şi prin intermediul câmpului informațional. În cazul în care feedback-ul unui individ nu „funcționează” corect (în general, cel legat de câmpul informațional), se va produce o imposibilitate a adaptării Universului mental exterior la realitatea percepută de ceilalți, prin consens. Un astfel de individ va trăi într-o realitate proprie (proprie, pentru că aşa o va percepe el din exterior), diferită de a celorlalți şi se va întreba în sinea sa de ce ceilalți nu percep lucrurile la fel cu el. Dificultatea sau imposibilitatea adaptării la grup va genera izolarea sa şi uneori stabilirea diagnosticului de nebunie.

Universul mental exterior, propriu unui individ sau comun unui grup de indivizi, poate fi modificat prin intermediul unor tehnici dedicate. Hipnoza este o astfel de tehnică. Prin intermediul ei se poate modifica Universul mental exterior pentru o perioadă scurtă de timp.

I.14. Liberul arbitru

În esență, reprezintă capacitatea unei ființe de a alege şi, în acelaşi timp, de a discerne asupra alegerii ce urmează a fi făcute.

Liberul arbitru este caracteristic existenței atât în plan material, cât şi în plan spiritual. El nu îşi încetează activitatea odată cu moartea corpului material.

În planul material, liberul arbitru este dominat în majoritatea deciziilor sale de conştient, uneori intervenind şi subconştientul spiritual, iar în planul spiritual este în întregime determinat de subconştientul

spiritual. Fără liber arbitru am fi transformați, pur şi simplu, în roboți, linia karmică nu ar mai exista, iar karma ar reprezenta pentru noi ațele unor marionete.

Liberul arbitru în sine nu are personalitate, deciziile sale fiind în concordanță cu personalitatea individului. Deciziile greşit luate pot fi datorate atât karmei, cât şi unor carențe în gândirea conştientului dar se mai pot datora şi proastei comunicări dintre conştient şi subconştient, aspect caracteristic spiritelor aflate la începutul evoluției (cazuri destul de rare). Unele decizii pot fi doar în aparență greşite. Sunt acele decizii, care într-o primă fază te determină să-ți pară rău că le-ai luat pentru ca mai apoi să te facă să înțelegi că ele ți-au adus în realitate o mare bucurie sau ți-au salvat viața. Acest gen de decizii sunt luate sub acțiunea karmei sau a subconştientului spiritual. Subconştientul spiritual, având posibilitatea de a extrage informații din câmpul informațional, poate determina o anumită alegere, atât timp cât nu contravine karmei.

Orice încercare, provenită din exterior sau din interior, de a influența liberul arbitru este sortită eşecului, atât timp cât contravine karmei. Aşa cum am mai spus, liberul arbitru poate alege o bandă de rulare situată în interiorul autostrăzii, neavând posibilitatea de a devia în afara ei. Orice influență provenită din exterior sau interior, ce determină ieşirea de pe autostradă, va genera suprimarea, pentru o perioadă scurtă, a liberului arbitru şi generarea unei noi linii karmice, cu toate neajunsurile ce provin de aici.

I.15. Karma

Este un element dinamic al existenței. Karma se află în continuă modificare, în primul rând sub acțiunea rezultantei manifestărilor proprii şi în al doilea rând, sub acțiunea rezultantei manifestărilor provenite din mediul extern. Karma este generată, atât în decursul vieții curente, cât şi în decursul reîncarnărilor precedente.

Pentru a se produce o încarnare, karma trebuie să fie în echilibru, adică să nu existe datorii karmice.

Spiritele aflate pe un plan spiritual superior se reîncarnează uneori doar pentru echilibrarea karmei. Cazuri foarte rare sunt cele în care o entitate aflată undeva în topul evoluției spirituale se reîncarnează pentru o misiune deosebită. În aceste cazuri, karma lor este generată într-un mod cu totul aparte.

După cum am mai spus, karma poate fi **asemănată** unei autostrăzi cu mai multe benzi, dar având un singur sens de rulare, deoarece viața se desfăşoară tot într-un singur sens, dinspre trecut spre viitor, trecând prin prezent. Această autostradă nu este însă una rigidă, ci una realizată dintr-un material elastic. În orice moment, ea poate să-şi modifice direcția sub acțiunea liberului arbitru. În orice moment, poate s-o ia la stânga sau la dreapta, să intre într-o fază de ascensiune sau de coborâre. Traseul ei se modifică în permanență, fiind impuse doar anumite puncte, numite şi puncte karmice, prin care este obligatoriu să treacă. Între aceste puncte traseul este liber să ia orice configurație. Aceste puncte sunt determinate din viețile trecute. Cu cât aceste puncte sunt mai puține, cu atât vom putea ține mai bine în mâini propriile „hățuri ale destinului”. Dacă în viața unei persoane există un scop precis definit trebuie să

gândească lucrurile în mod inteligent, astfel încât deciziile luate să îndrepte linia karmică pe direcţia şi în sensul atingerii acelui scop.

Orice balans la stânga este cel puţin egal cu balansul la dreapta.

Acest fapt s-ar traduce cam în felul următor: dacă am greşit faţă de o persoană, deci ne-am creat o datorie karmică (nu neapărat faţă de acea persoană), atunci această datorie va trebui s-o plătim, cel puţin într-un mod valoric egal cu valoarea greşelii. Acest fapt se datorează suprapunerii valorii resentimentelor persoanei respective, peste valoarea greşelii. Folosesc termenul de valoare a greşelii, deoarece „plata” nu este neapărat să se facă într-un mod identic cu greşeala, ci într-un mod valoric, cel puţin egal. Dacă-i dăm unui om o palmă şi considerăm c-am făcut o greşeală, atunci nu este neapărat nevoie să primim de la acelaşi om tot o palmă, putem primi de la un altul un şut. Dacă acest şut îl primim în viaţa curentă înseamnă că ne-am achitat datoria karmică, deci ne-am echilibrat karma din acest punct de vedere, dacă nu, trebuie să aşteptăm până în viaţa viitoare, pentru şutul de rigoare.

Binele şi răul, beneficul şi maleficul, greşeala şi lucrul bine făcut reprezintă concepte relative, ele constituindu-se într-un sistem conceptual, propriu fiecărui individ.

Un om poate considera drept un fapt **bun** ruperea unei flori şi dăruirea acesteia fiinţei iubite, să spunem, de ziua ei sau atunci când are un necaz şi o floare i-ar reda surâsul pe buze. Un altul, privind la ruperea florii, ar

putea cataloga gestul drept oribil şi **malefic** la adresa naturii. Cum va fi „încărcată” karma celui ce rupe floarea în acest caz? În primul rând, el va considera gestul său drept unul perfect pozitiv, deci nu numai că nu-şi va încărca karma, ci îşi va crea chiar şi un surplus benefic în ea, din care pot fi compensate eventual alte datorii karmice. Resentimentele privitorului nu numai că nu vor afecta cu nimic karma celui ce rupe floarea, dar se vor întoarce înapoi la privitor dispersându-se, deoarece şi acesta la rândul său este convins de justeţea sentimentelor sale.

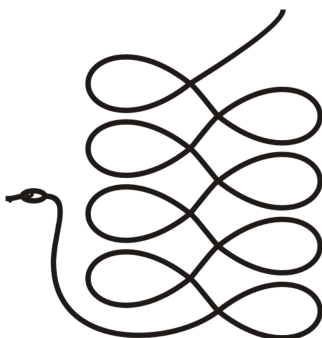
Acumularea unei încărcături karmice pozitive, de-a lungul existenţei, poate compensa din datoriile karmice făcute ulterior.

Sistemul conceptual propriu (sistemul propriu de reprezentare înglobează sistemul conceptual propriu) are un rol determinant în crearea karmei. Cu alte cuvinte, este bine şi ne încarcă într-un mod pozitiv karma tot ceea ce considerăm noi că este bine. Frumos, dar numai parţial adevărat. Am spus frumos, deoarece în acest fel toţi am avea o karmă de nota zece şi, indiferent de ce facem, totul este să credem în justeţea propriilor noastre concepte. Am spus parţial adevărat, deoarece sistemul conceptual propriu are un rol determinant, dar numai atât timp cât nu sunt încălcate Legile Universului. Degeaba considerăm noi că este bine să-i dăm fiecărui om cu care ne întâlnim pe stradă câte o palmă în semn de bună ziua, dacă prin aceasta îi încălcăm libertatea. Universul ne-o va da în mod sigur înapoi, în stilul său caracteristic, nu pentru că aşa „vrea” ci pentru că în acest mod sunt Legile după care „funcţionează” mecanismele sale.

Oricare om, asemenea unei Stele, s-a născut Liber în acest Univers şi are dreptul să strălucească nestingherit pe bolta înstelată.

Nimeni nu are dreptul să ştirbească Libertatea sau Demnitatea unui Om, atât timp cât el însuşi nu o cere prin faptele sale.

Într-o viață anterioară, am trăit în Atlantida. Numele meu era Popa Ion, mulți îmi spuneau Apopii. După distrugerea Atlantidei, mi s-a spus Typhon. Mi-a plăcut acest nume şi l-am adoptat. Simbolul meu era Şarpele. Zodia mea, pasărea Phoenix. Numărul casei mele 666: Gog şi Magog, toți îl purtau pe frunte sau pe mâna dreaptă.

Cap.II

Atlantida

Spre deosebire de civilizația actuală, cea atlantă se dezvoltase în armonie cu Natura şi Legile Universului. Aproape că nu există asemănare în ceea ce priveşte esența lucrurilor, între ceea ce a fost atunci şi ceea ce este astăzi.

Dacă Răul n-ar fi luat naştere odată cu rasa umană, acum am fi fost cu cel puțin câteva milenii mai dezvoltați. Trecutul ne arată cât se poate de clar, cum viermele răului poate distruge şi cel mai perfect fruct. Nimic în Univers nu poate satisface răutatea, dorința de putere, orgoliul şi prostia, iar zicala „peştele de la cap se-mpute" are adânci rădăcini în istorie.

De-a lungul istoriei şi în cultura popoarelor, persoanele aparținând vechii Lumi au purtat diverse nume. Unele dintre acestea s-au impus în ochii oamenilor, fiind poate mai simpatizate datorită faptelor asociate numelui. Seth este un personaj cunoscut, al cărui nume provine din cultura egipteană, pe când de Popa Ion n-a auzit mai nimeni, cu toate că ambii sunt una şi aceeaşi persoană. Din acest motiv, în această carte voi utiliza numele cele mai cunoscute şi poate mai reprezentative pentru fiecare persoană în parte, selectate din cadrul mai multor culturi şi religii.

II.1. Structură socială

În cadrul societății atlante existau două mari clase sociale: aristocrația şi plebea. Fiind o societate ce respecta Legile Universului şi având o dezvoltare în armonie cu Natura, diferențele dintre indivizii claselor sociale erau atât de estompate, încât nu puteau fi sesizate de un ochi neavizat. Singura diferență reală îşi făcea simțită prezența în zona Puterii. Din punct de vedere al situației materiale şi al libertăților, un individ aparținând plebei nu se diferenția cu nimic de un aristocrat. În Atlantida, toți munceau după posibilitățile lor fizice şi intelectuale, nefiind nimeni recompensat prin bani. Fiecare individ primea ceea ce avea nevoie şi muncea în domeniul său, atât cât considera el că este necesar. Atlanții aveau cu totul alte valori materiale şi spirituale față de oamenii din ziua de azi. Ceea ce pentru ei era ceva normal, pentru noi, cei de acum, nu reprezintă decât utopie. O himeră la care noi nu vom ajunge niciodată, mergând în continuare pe linia distructivă a civilizației actuale. Pentru noi, cei de acum, este imposibil de înțeles, cum poate cineva să aibă atâta conştiință, încât să mai muncească, atâta timp cât primeşte tot ceea ce-şi doreşte şi există posibilitatea de a fi obținut. Pentru ei nu se punea problema conştiinței care, fie vorba între noi, nu este altceva decât o bazaconie comunistă, pentru ei se punea problema realizării unui scop în viață. Atlantida era atât de puternică şi din toate punctele de vedere, încât putea să acopere nevoile fiecăruia, fără să încalce libertatea celor ce nu doreau să facă nimic în viață. Dar, pentru că există şi un dar, în Atlantida erau desconsiderați toți aceia ce nu aveau un scop în existența lor. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut sta degeaba toată

viața, având în același timp tot ce-și dorește, mai puțin statutul de om și cel mai mic gest de prietenie din partea cuiva. Nici un atlant nu a trăit vreodată sentimentul că primește ceva din partea cuiva. Era ceva perfect normal ca fiecare om să aibă un scop în viață și să facă tot ce-i stă în putință pentru a și-l atinge, în același timp, trăind într-o societate puternică, să-și satisfacă propriile nevoi, fără a încălca libertățile nimănui. Când cineva încălca legile Universului, era aspru pedepsit, însă acest lucru se întâmpla atât de rar, încât reprezenta un adevărat eveniment. Pedepsirea vinovaților era cea mai ingrată atribuție pe care o aveau unii reprezentanți ai aristocrației. Orice pedeapsă era aplicată numai cu acordul direct al lui Uran. Puterea pe care o avea aristocrația nu era altceva decât un cumul de obligații, nu de privilegii. Plebea nu avea obligații ci numai libertăți, pe când aristocrația își pierdea din libertăți în schimbul obligațiilor conferite de putere. Dar pentru că Universul trebuie să fie în echilibru și în societatea atlantă obligațiile veșnice ale aristocrației erau compensate prin dreptul la nemurire.

Să vedem acum ce înțelegeau atlanții prin nemurire și cum se obținea aceasta. De-a lungul istoriei cunoscute, oamenii și-au imaginat nemurirea ca fiind o tinerețe fără bătrânețe, caracterizată de o imunitate absolută față de boli și alți agenți nocivi proveniți din mediul exterior. Elixirul tinereții veșnice a captivat mințile alchimiștilor și magilor vreme de secole. În urma unor lungi căutări, au reușit să obțină rezultate demne de luat în seamă, uneori chiar incredibile, dar elixirul mult căutat se pare că nu a reușit nimeni să-l găsească, cel puțin după informațiile mele. Atlanții considerau, și pe

bună dreptate, spiritul ca fiind principala componentă a individualității vieții, corpul având un rol secundar, ce poate fi suplinit de alte corpuri, evident cu respectarea anumitor condiții obligatorii. Cu alte cuvinte, pentru a obține nemurirea, aristocrații atlanți îşi schimbau corpul după anumite perioade de timp. Această schimbare necesita o perioadă relativ lungă de timp şi necesita unele pregătiri destul de costisitoare. Voi încerca să descriu, atât cât este posibil, etapele procesului prin care se realiza schimbarea corpului.

- **Pregătirea vechiului corp**. Durata de viață a corpului unui aristocrat atlant era, în medie, de câteva sute de ani. Această longevitate se obținea atât prin tratamente cu ajutorul preparatelor obținute din anumite plante, cât şi prin mijloace tehnice. De-a lungul timpului, atlanții au perfecționat o „instalație" tehnică ultrasofisticată, ce avea aplicații în mai multe domenii. Una din aceste aplicații era destinată procesului de schimbare a corpurilor. În principiu, această instalație se compunea din două generatoare de energie şi un concentrator. În momentul în care s-a decis construirea ei, a fost aleasă structura geologică ce poseda proprietățile optime pentru o astfel de instalație. Munții Carpați au constituit opțiunea finală datorită fundamentului lor cristalin, puternic dezvoltat. Amplasamentul a fost realizat în interiorul unui munte din lanțul Carpatic. După distrugerea Atlantidei, oamenii din diverse colțuri ale lumii, în goana lor după nemurire, au construit structuri piramidale, în scopul obținerii de efecte

comparabile cu cele obținute cu ajutorul instalației atlante. Această instalație a fost proiectată în sistem modular, datorită utilizării sale în mai multe domenii. Dezvoltarea instalației se putea realiza încontinuu, iar dezvoltarea pe o anumită direcție neafectând celelalte direcții. După ce au fost construite generatoarele şi primul modul a devenit funcțional, aristocrația atlantă a transformat teritoriul din jurul munților Carpați în principala sa reşedință. Înaintea realizării acestei instalații erau folosite, în acelaşi scop, structuri relativ simple, ce necesitau eforturi mult mai mari, iar uneori rezultatele erau nesatisfăcătoare. Pe lângă mărirea longevității, era necesar ca vechiul corp să fie astfel pregătit, încât în momentul realizării schimbării, dublul eteric primar să rămână asociat corpului, iar cel secundar să se desprindă fără a fi afectată legătura sa cu spiritul.

- **Pregătirea noului corp**. Pentru ca schimbarea vechiului corp să se poată produce era necesară găsirea unui donator voluntar. Donatorul trebuia să aibă un corp adecvat şi compatibil cu cel ce trebuia înlocuit. Donatorii proveneau din rândul plebei, care era obligată să facă aceste sacrificii. Norocul plebei era acela că aristocrația atlantă era puțin numeroasă şi schimbarea corpurilor se făcea odată la câteva sute de ani. După distrugerea Atlantidei şi mult timp după distrugerea ultimelor structuri atlante, amintirea marilor oameni din această aristocrație va genera apariția noilor Zei, iar donarea corpurilor va fi

cauza apariției ritualurilor de sacrificiu în numele Zeilor. Plebea atlantă îşi rezolva toate problemele cu ajutorul aristocrației; atunci când aristocrația a dispărut, plebea s-a folosit de entitățile spirituale ale vechilor aristocrați pentru a-şi rezolva în continuare problemele. Respectând legile Universului şi ferindu-se de a crea entități energetice, plebea a încărcat energetic aceste entități, obținând în acest fel ajutorul acestora. Ei cunoşteau foarte bine aceste entități, stabilind cu ele aceleaşi relații pe care le aveau cu vechii aristocrați, transformați în Zei. Ei nu se închinau acestor Zei aveau cu ei aceiaşi relație pe care o avea plebea atlantă cu aristocrația atlantă. Această relație s-a transformat cu timpul pentru a nu se pierde, într-o religie. Religia nou născută a fost numită Păgână. Cu toate încercările celor Răi de a o distruge, ea dăinuie şi astăzi şi va dăinui atât timp cât mai există oameni, pentru că este adevărata religie a Universului, singura religie care nu impune nimic şi nu cere nimic în schimb. **Este religia Omului Liber**. După ce noul corp era găsit, trebuia pregătit într-un mod adecvat cerințelor procesului de transfer. Într-o primă fază, el era supus tratamentului necesar creşterii longevității, pentru ca mai apoi să fie create condițiile necesare desprinderii dublului eteric secundar, de cel primar. Era absolut necesar, ca în momentul transferului, dublul eteric primar să rămână asociat corpului material. Dublul eteric secundar, după desprindere, îşi urma cursul normal către planul astral, iar spiritul către planul

său spiritual. Ştiința atinsese un nivel atât de ridicat, încât prin mijloacele sale tehnice, dublul eteric şi spiritul erau trimise către planele lor, fără să mai fie necesară perioada de staționare. În momentul precedent transferului, se făcea operația de ştergere a memoriei conştientului. Dacă nu s-ar fi şters memoria, ar fi apărut conflicte interne între conştient şi subconştientul spiritual. Noua persoană trebuia să fie în esență cea veche, doar înfățişarea noului corp să fie diferită. După transfer, omul trebuia să se simtă tot el, fără amintirile altuia, totul trebuia să lase impresia unei operații estetice.

- **Transferul**. Se efectua în interiorul modulului din instalație, dedicat acestui scop. Transferul nu se putea efectua numai prin intermediul instalației în sine, fără factorul uman special pregătit în acest sens. Acest factor era reprezentat de trei aristocrați atlanți: Uran, Mihail şi Typhon. Aceştia cunoşteau secretele transferului şi aveau dreptul, în acelaşi timp obligația, de a-l efectua. Pentru efectuarea transferului era necesară participarea doar a unuia din cei trei, acesta avea misiunea „pilotării" instalației. Secretele construcției şi folosirii instalației erau cunoscute de mulți aristocrați, însă aceştia nu aveau acces la comanda modulului dedicat transferului şi nici la comanda celui militar. La comanda acestor module aveau acces doar cei trei citați anterior. Accesul era permis în urma unei identificări a „amprentei spirituale". În momentul transferului, se desprindea mai întâi

dublul eteric secundar al noului corp şi se elibera. Dacă operaţiunea decurgea fără probleme iar dublul eteric primar rămânea stabil, se desprindea şi dublul eteric secundar al vechiului corp, efectuându-se transferul. Apoi se transferau informaţiile modulate ale vibraţiei spirituale, în memoria conştientului, se stabiliza acest canal de comunicaţie şi, după aducerea subiectului la starea de conştienţă, se considera transferul încheiat. Urma o perioadă de convalescenţă, în care se făcea acomodarea cu noul corp, după care subiectul avea capacitatea deplină de a-şi relua activitatea normală.

După cum am spus, Arcul Carpatic şi teritoriile adiacente au devenit noua şi, în acelaşi timp, principala reşedinţă a aristocraţiei atlante. În momentul sosirii atlanţilor, aceste teritorii nu erau libere de populaţie, dar nici revendicate de vreun popor şi asta pentru simplul motiv că aşa ceva nu exista. Populaţiile de pe acest teritoriu, ca de altfel din toate zonele geografice, erau într-un stadiu primitiv de dezvoltare. Majoritatea erau la nivelul epocii de piatră, peşterile şi grotele le erau locuinţe, focul ceva necunoscut iar bolovanii, arme de bază. Ici colo câte o blană de animal, aruncată pe spatele vreunui sălbatic, indica prezenţa unei inteligenţe mai deosebite. Uran interzisese cu desăvârşire orice contact şi orice ingerinţe în viaţa acestor primitivi. Pe vremea aceea, deşi aveam un uşor sentiment de compasiune la adresa lor, trebuie să spun că eram de acord cu această hotărâre, cum de altfel erau toţi membrii aristocraţiei. La urma urmei, noi eram reprezentanţii unei civilizaţii superdezvoltate şi în acelaşi timp izolate, poate şi din

cauza faptului că luasem naştere pe un continent în mijlocul apelor. Chiar dacă nu aveam posibilitatea să intrăm în contact cu locuitorii, nu însemna că duceam o viață plictisitoare. Fiecare îşi desfăşura activitatea ori pe Continent, ori în diverse alte puncte de pe planetă. La această reşedință ne întorceam, doar atunci când era necesar şi nu numai pentru schimbarea corpurilor, ci şi din multe alte motive.

II.2. Structura aristocrației

Pe cât de bine era organizată aristocrația atlantă, pe atât de ciudată pare această organizare pentru noi, cei de acum. Dar, oricât de ciudată ar fi fost, importantă era funcționarea sa impecabilă.

În fruntea aristocrației se afla Uran şi avea rol de conducător absolut al Atlantidei. Personalitatea sa ambiguă şi-a pus amprenta asupra multor culturi şi religii ce au luat naştere după distrugerea Atlantidei. Vă voi prezenta doar câteva nume purtate sau inspirate de acesta, de-a lungul timpului: Ra (Egipt), Zeus (Grecia), Saturn şi mai târziu Zalmoxis (Dacia), Ananasi (Africa), dumnezeu - entitate energetică generată de majoritatea religiilor actuale inspirate de Uran. Toate hotărârile importante se luau numai cu acordul lui Uran, acesta la rândul său avea obligația să se consulte cu membrii Consiliului. În cazul în care Consiliul era împotriva unei hotărâri luate de Uran, acesta avea dreptul să treacă peste împotrivirea Consiliului, caz în care îşi asuma întreaga responsabilitate. Uran nu putea fi schimbat din funcția de conducător al Atlantidei. În cel mai rău caz, i se putea suspenda dreptul de-a lua hotărâri, pentru o perioadă determinată de timp. Acest lucru însă nu s-a petrecut

niciodată. Atlanții nu erau oameni religioşi în sensul actual al cuvântului. Ei respectau Legile Universului, neinterpretându-le însă în sens religios, pur şi simplu le respectau pentru că erau legile Universului în care trăiau, fiind conştienți de repercursiunile nerespectării lor. Legile Universului, şi cu precădere implicațiile lor asupra relațiilor interumane, erau sintetizate în „**Legea lui Uran**". Nerespectarea acestei Legi atrăgea după sine pedepse aspre pentru plebe şi excluderea din rândurile aristocrației, pentru aristocrați. Nimănui nu-i convenea să încalce Legea, mai ales aristocraților, excluderea din rândurile aristocrației însemna, în primul rând, pierderea dreptului la nemurire. Uran era singurul exclus de la aceste pedepse. Ce-i drept, până după distrugerea Atlantidei, n-a încălcat niciodată această Lege. Consiliul era format din Regi şi Administratori.

Uran avea în jurul său şapte aristocrați, cu statut de gardă personală. Această gardă nu avea rolul pe care îl are o gardă din ziua de azi, dar putea îndeplini la nevoie şi un astfel de rol. Principala sa misiune era aceea de a-l reprezenta pe Uran, în anumite momente în care acesta era indisponibil, dar şi de a-l ajuta la anumite munci. O altă îndatorire a gărzii, de care trebuie să spun că erau foarte mândri, consta în pedepsirea celor ce se făceau vinovați de încălcarea Legii lui Uran. Comiterea şi pedepsirea unei astfel de infracțiuni reprezenta un eveniment deosebit datorită rarității sale. Cea mai gravă infracțiune era crima. Atunci când cineva omora o persoană nevinovată se făcea vinovat de crimă. Pentru compensarea dezechilibrului produs acea persoană trebuia pedepsită în acelaşi mod. Apropiaților victimei li se dădea dreptul de-a pedepsi vinovatul, dar numai prin

ritualul oficial al acestei pedepse. Dacă nimeni nu dorea să oficieze un astfel de ritual, atunci această obligație revenea membrilor gărzii. Ritualul consta în crucificarea publică sau dacă Uran dorea să aplice o pedeapsă mai uşoară, tragerea în țeapă. Spun mai uşoară deoarece crucificarea avea şi conotații spirituale, pe când tragerea în țeapă, doar fizice. Pentru atlanți, crucea reprezenta un simbol cu o mare încărcătură malefică. Era simbolul celor patru elemente de bază ale Naturii (Apa, Focul, Aerul şi Pământul), aflate în relație de disociere (cele patru elemente reprezentate de brațele crucii se îndepărtează față de punctul comun, reprezentat de centru). În acelaşi timp, elementul spirit lipseşte, ceea ce semnifică disocierea elementelor de spirit, deci trecerea lor în rândul materiei „moarte" (după cum se ştie, materie moartă nu există, aici sensul precis este acela de materie blestemată, adică după descompunerea corpului material, materia rezultată este conjurată să nu mai reprezinte materie primă pentru susținerea vieții). Crucificarea era cea mai grea şi, în acelaşi timp, dezonorantă pedeapsă ce putea fi aplicată. Membrii gărzii nu aveau dreptul de a lua decizii în numele lui Uran, ci doar de a-i transmite hotărârile şi numai atunci când acesta era indisponibil. Şeful gărzii purta numele de Mihail sau după cum este cunoscut din religia creştină, arhanghelul Mihail, ori din mitologie, Hercule. Acest personaj foarte puternic, dar totuşi avid după putere (într-un mod mascat şi aparent inofensiv la acea dată) şi lăudăros, puțin peste limitele bunului simț, avea în subordinea sa şase aristocrați: Gabriel, Samuel, Rafael, Zacharel, Anael şi Orifiel.

Regii erau în număr de şapte şi-l aveau drept conducător pe Typhon. Acesta era o persoană dură, fermă

şi răzbunătoare în acelaşi timp, dar numai pe cei ce-o căutau cu lumânarea, iar celor ce nu-l cunoşteau le lăsa impresia unui om rece şi distant. În acelaşi timp, se distingea de ceilalți printr-o sinceritate exagerată puțin, corectitudine şi o obsesie a respectării cuvântului dat. Principala atribuție a regilor era aceea de a reprezenta şi coordona activitatea în regiunile în care atlanții îşi desfăşurau activitatea. Rolul regilor era unul mai mult simbolic decât efectiv, în Atlantida nu se simțea nevoia „indicațiilor prețioase", acolo fiecare ştia foarte bine ce are de făcut şi făcea. Fiecare rege în parte îşi desfăşura activitatea în domeniul său profesional, luând parte la conducerea Atlantidei, prin intermediul Consiliului. Grupul regilor era compus din patru bărbați şi trei femei: Typhon, Leviatan, Latona, Geea, Nix, Erebus şi Stolas.

Latona şi Geea au rămas în conştiința omenirii drept mari Zeițe şi omenirea nu a greşit în privința lor. Ceilalți regi însă au fost transformați de religia creştină, şi nu numai, în adevărați monştri, veți vedea în capitolul III cine a făcut acest lucru şi de ce.

De-a lungul timpului, în cultura şi religiile popoarelor, Typhon a purtat diverse nume, dintre acestea vă voi aminti doar câteva: Set, Seth, Seta, Apophis (Egipt), Satan, Şarpele (Evrei, religia creştină), Şeitan (Musulmani), Anyiewo, Buku (şarpele creator) (Africa).

Administratorii aveau rol de conducători şi erau cei ce se ocupau efectiv de coordonarea, planificarea şi gestionarea activităților desfăşurate în teritoriile atlante. Aceştia aveau în subordinea lor pe aristocrații ce organizau în mod direct activitățile plebei. Administratorii erau în număr de 21 şi au fost cunoscuți ulterior sub următoarele nume: Semyaz (Lucifer,

Prometeu), Azazel, Yan Gan, Aristaqis, Armen, Kokgael, Turel, Rumyal, Danyel, Nicqael, Bogdanel, Armenos, Betryal, Buzasel, Horianel, Turael, Simael, Jetrel, Tumael, Rumael, Basazel. În religia creştină, acestia sunt cunoscuți sub numele de „îngeri căzuți".

După cum se observă, societatea atlantă avea la baza organizării sale un model de tip piramidal.

Nu toți aristocrații erau cuprinşi în structura de conducere a Atlantidei. Cei ce nu făceau parte din aceasta, dar şi unii care făceau, îşi desfăşurau activitatea în diverse domenii, începând cu artele şi terminând cu cercetarea ştiințifică. Accesul către aceste domenii nu era îngrădit nimănui, plebea muncea cot la cot cu aristocrația, fără nici cea mai mică diferență. Singura diferență din punct de vedere profesional între aristocrație şi plebe era experiența şi cumulul de cunoştiințe. Datorită nemuririi, aristocrații acumulau cantități enorme de informații, iar situațiile prin care treceau de-a lungul timpului le ofereau experiența necesară soluționării aproape oricărei probleme.

Căsătoria în cadrul societății atlante nu era guvernată de nici o lege specifică şi nu avea un caracter oficial. Doi oameni se considerau căsătoriți atât timp cât voința ambilor era îndreptată în acest sens. După ce această voință înceta, despărțirea devenea o stare de facto. Este foarte interesant de analizat problema căsătoriei în rândurile aristocrației. Aristocrații nu aveau voie să se căsătorească decât între ei. De aici apare următoarea întrebare: erau sau nu aristocrații rude între ei? În unele situații da, în altele nu. Spiritele nu pot fi înrudite, ele pot doar să aibă afinități unele față de celelalte, deci din acest punct de vedere nu poate fi vorba

de nici un fel de relație de rudenie. Corpurile se schimbau periodic, de aici rezultă posibilitatea ca un frate şi o soră să aibă corpuri diferite față de momentul naşterii, deci nici o astfel de situație nu ridica probleme din punct de vedere genetic. Singura situație în care concepția era interzisă era aceea în care diversitatea genetică ridica probleme. Atlanții nu-şi permiteau să nască monştri. Progresul civilizației atlante era asigurat de oameni integri, iar nemurirea aristocraților constituia principalul factor de progres. Nemurirea nu este întotdeauna un motiv de fericire, uneori poate fi un chin continuu. Cu excepția lui Uran, nici un alt aristocrat nu era obligat să-şi schimbe corpul la nesfârşit. Copiii aristocraților deveneau în mod automat aristocrați, dar şi atlanți din rândurile plebei puteau deveni aritocrați, dacă doreau acest lucru şi dacă prin activitatea lor demonstrau că merită.

II.3. Tehnica atlantă

Cel mai important aspect al tehnicii şi tehnologiei atlante era respectul față de Natură.

Principalele principii ale dezvoltării tehnologice atlante erau:

Omul trebuie să fie principalul beneficiar al dezvoltării tehnologice.

Orice progres tehnologic trebuie să slujească omul, nu să-l înrobească.

Tot ceea ce este împotriva Naturii, este împotriva omului.

Ca urmare a acestor principii, atlanții au renunțat la orice factor tehnologic generator de poluare şi consumator de energie nenaturală. Energia electrică este

un astfel de exemplu, pentru producerea ei este necesară arderea unor carburanți sau modificarea configurației suprafeței terestre în vederea construirii de baraje hidro-energetice. Arderea carburanților presupune, înainte de toate, extracția lor din scoarța terestră, ceea ce implică degradarea acesteia, iar mai apoi arderea lor, adică poluare şi tot ceea ce generează aceasta.

Mediul natural este încărcat în permanență cu imense cantități de energie. Aceasta poate fi captată, stocată, utilizată în diverse domenii, iar mai apoi dispersată în mediul din care provine. Atlanții şi-au orientat dezvoltarea tehnologică în direcția utilizării ca atare a energiilor din Natură. În felul acesta, s-a eliminat în totalitate poluarea şi exploatarea resurselor naturale, evitându-se dezechilibrul.

Civilizația actuală are la baza dezvoltării sale tehnologice siliciul, care este materia primă cu ajutorul căreia sunt realizate dispozitivele semiconductoare. Fără acestea n-ar exista electronica, iar fără ea progresul ar fi fost stopat în conjunctura actualei direcții de dezvoltare. Toate bune şi frumoase, dar curentul electric necesar funcționării a tot ce a creat tehnologia actuală este produs în condiții generatoare de dezechilibru. Eu nu vreau să spun că tot ceea ce a fost realizat până acum de civilizația actuală nu este bun şi nu înseamnă progres. Singurul aspect pe care doresc să-l scot în evidență este acela că modul de producere al energiilor utilizate la ora actuală şi direcția pe care evoluează civilizația noastră sunt în contradicție cu Natura şi cu Legile Universului. Priviți în jurul vostru, naturalul dispare pe zi ce trece fiind înlocuit de chimicale, natura este defrişată şi distrusă, în fiecare zi dispar numeroase specii de animale şi plante, apar noi

boli care până mai ieri erau necunoscute, oamenii devin din ce în ce mai răi şi neînțelegători, războaie izbucnesc peste tot din interese meschine, catastrofe la tot pasul, Natura este dereglată şi ne „atenționează” (încearcă să se reechilibreze) în mod frecvent prin cutremure, inundații, furtuni, dereglări termice, magnetice, etc. Până când credeți că planeta asta va mai putea suporta dezechilibrul din ce în ce mai acut?

Atlanții au utilizat pentru dezvoltarea lor tehnologică tot siliciul, dar sub formă de compuşi cristalini. Aceşti compuşi, întâlniți frecvent în natură sub forma cristalelor de cuarț, aveau proprietatea de-a interacționa cu energia mediului. Atlanții au studiat această proprietate şi au reuşit să realizeze structuri cristaline „neuronale”, cu ajutorul cărora au pus la treabă energia Naturii, într-un mod inofensiv pentru aceasta.

În fig. 14 este reprezentată grafic structura unui tetraedru de Si O4, aşa cum este întâlnită în cuarțul natural.

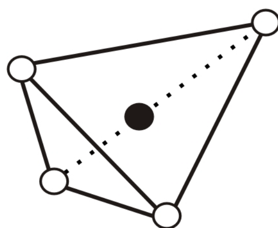

Fig. 14

- • - atom de siliciu
- o - atom de oxigen

Cristalul de cuarț este un silicat a cărui formulă generală este: ∞(Si O2)n. Structura cristalului de cuarț este formată din tetraedri de Si O4 ce realizează o rețea tridimensională fără intermediul altor elemente.

În cadrul rețelei, fiecare atom de oxigen face legătura între doi tetraedri alăturați, aparținând în acest mod atât unuia cât şi celuilalt. Tetraedrii se leagă între ei dispunându-se elicoidal spre dreapta sau spre stânga, rezultând în acest mod o modificație dextrogiră, respectiv levogiră.

Atlanții au reuşit să realizeze sisteme cristaline neuronale de diferite tipuri, fiecare tip de sistem avea ca scop satisfacerea necesităților unui anumit domeniu de activitate, astfel:

Sisteme cristaline neuronale generatoare de energie

Au fost construite pentru captarea energiei din mediu, stocarea şi transmiterea acesteia către consumatori. Stocarea era concepută a se realiza în sisteme distribuite de acumulatori energetici, pentru evitarea producerii interacțiunii spațio-temporale. Transmiterea energiei stocate către consumatori se făcea prin intermediul mediului şi în mod direcțional. În principiu, consumatorul se racorda la generator atunci când avea nevoie de energie, stabilind un canal energetic acordat. După încetarea activității consumatorului acest canal dispărea, urmând a fi recreat atunci când era necesar. În cazul consumatorilor mobili (tereştri sau aerieni), canalul energetic era transferat de la un generator la altul, în funcție de zona în care se afla

consumatorul. Astfel de generatoare au fost construite în toate zonele planetei ce intrau în sfera de interes atlant.

Sisteme cristaline neuronale cu rol de recepţie şi conversie energetică

Aveau rolul de a realiza racordul la generator, deschizând în felul acesta canalul energetic, în acelaşi timp convertind energia primită în alte tipuri de energie, necesară funcţionării sistemului din care făceau parte.

Energia rezultată în urma conversiei era de mai multe tipuri, în funcţie de aplicaţia în care urma să fie utilizată.

Cele mai performante mijloace de deplasare terestră şi aeriană erau echipate cu convertoare capabile de a genera o energie care să interacţioneze cu câmpul gravitaţional terestru (convertoare gravitaţionale). Astfel de convertoare erau mari consumatoare de energie, acest lucru a determinat echiparea majorităţii vehicolelor cu convertoare ce transformau energia primită în energie mecanică. Convertoarele gravitaţionale făceau parte integrantă şi din sistemele dedicate manevrării de la distanţă a unor corpuri cu greutate mare. Astăzi ar părea cel puţin ciudat să vezi blocuri uriaşe de rocă, plutind prin aer şi transportate la distanţe mari, doar cu ajutorul unor mici dispozitive portabile. Alte tipuri de convertoare echipau dispozitive cu rol de tăiere a materialelor, cu ajutorul unor raze luminoase asemănătoare, cel puţin la prima vedere, cu razele laser. Energia electrică era utilizată şi în Atlantida, dar numai la acţionarea unor sisteme de mică putere şi numai atunci când nu exista o altă posibilitate. Acest lucru se datora numai randamentului scăzut. Energia electrică în sine nu prezintă nici un pericol la adresa Naturii, ci numai modul

de producere al ei. Oricum, la atlanți nu se punea această problemă datorită obținerii ei, în urma conversiei.

Sisteme cristaline neuronale „telepatice”

Aveau rolul de a facilita comunicarea prin intermediul telepatiei.

Sisteme cristaline neuronale „informatice”

Serveau la prelucrarea şi stocarea informațiilor în sisteme informaționale asemănătoare din punct de vedere al facilităților oferite cu sistemele computerizate utilizate în zilele de azi.

II.4. Conflictul

Dacă veți arunca o privire asupra istoriei lumii, veți observa că toate civilizațiile ce au luat naştere pe această planetă, mai devreme sau mai târziu şi-au încheiat existența de cele mai multe ori în moduri ce scapă înțelegerii logice. Atlantida, poate una dintre cele mai dezvoltate şi înfloritoare civilizații ce au existat vreodată, a sfârşit în acelaşi mod ciudat şi în acelaşi timp tragic. Poate dacă ar fi existat mai multă luciditate, mai multă rațiune ori flexibilitate, nu s-ar fi întâmplat acest lucru sau cine ştie…

Mai multe evenimente contradictorii şi confuze au condus la o derulare rapidă şi nefastă a destinului atlanților.

Pe lângă obligațiile conferite de poziția pe care o aveam în aristocrația atlantă şi care nu-mi ocupau prea mult timp, aveam şi o anumită formație profesională, aceea de oceanolog. Evoluția vieții mele de atunci fusese de aşa natură încât nu-mi oferise ocazia să-mi practic profesia. În schimb mă specializasem în cercetarea a tot ceea ce ținea de spirit şi cum acest domeniu era unul de

vârf în cadrul ştiinţelor atlante, îmi adusese destule satisfacţii. Pe o mică insulă, undeva în apele actualului Ocean Indian, pusesem bazele unei staţiuni de cercetări. Această insulă pe care o voi numi, în mod simbolic Insula Delfinilor, era gazda unui număr destul de redus de cercetători din diverse domenii.

Uran, în acea perioadă, era obsedat de ideea atacării Atlantidei de către fiinţe provenite din spaţiul extraterestru. La fel cum nu ştiam atunci, nu ştiu nici acum dacă această obsesie care-l bântuia şi de care se molipsise şi întreaga sa gardă era fundamentată sau nu. De câte ori îi ceream explicaţii, de atâtea ori evita subiectul şi chiar ajunsese să mă evite din acest motiv. Cert este că, la un moment dat, m-a chemat la el şi mi-a cerut să demarez cercetarea în domeniul stabilirii unui limbaj universal de comunicare. În urma acestei cercetări trebuia realizat un translator universal de reprezentare. Acesta ar fi avut ca scop acordarea armelor noastre la o ţintă extraterestră prin intermediul legăturii conştient-subconştient spiritual a fiinţelor din interiorul ţintei. Explicaţii suplimentare n-am primit, dar nici n-am insistat, deoarece eram sigur că nu le voi primi. În câţiva ani am reuşit să creez modelul conceptual al unui astfel de limbaj (de natură telepatică), iar specialiştii în „hard” l-au implementat realizând translatorul, atât de dorit de Uran. În acea perioadă, eram foarte amuzat şi în acelaşi timp nedumerit de goana sa după înarmare. Eram singura civilizaţie de pe planetă, iar în cazul unui „război” împotriva tuturor celorlalţi nu aveam de înfruntat decât bâte şi bolovani. În aceste condiţii, noi dezvoltasem felurite şi sofisticate arme, începând cu cele individuale şi terminând cu cele de care se „sparie gândul”. Nu-mi

făceam probleme, în absența unui duşman erau inofensive şi în plus dreptul de acces şi utilizare la cele mai diabolice era limitat la trei persoane. Eu nu le-aş fi folosit niciodată, că nu aveam împotriva cui, Mihail era cățelul ascultător al lui Uran, iar pe acesta nu-l vedeam atacând sistemul Solar doar aşa, pentru distracție. Trebuie să precizez că atacarea vreunei alte planete nu s-ar fi putut face decât de pe Pământ, deoarece atlanții nu aveau nave cosmice şi nici nu aveau de gând să construiască, ei se limitau doar la deplasarea în câmpul gravitațional al pământului.

În perioda în care am fost plecat în Insula Delfinilor a mai fost demarat un proiect de cercetare, iar primele rezultate ale sale păreau promițătoare şi inofensive, cel puțin la prima vedere. Eu unul am vociferat puțin la adresa lui, dar trebuie să fiu sincer, mai mult ca să-l necăjesc pe Uran. Nimeni la acea dată nu a fost capabil să anticipeze potențialul malefic al unor realizări ce păreau în concordanță cu Legile Universului. Din ceea ce mi s-a spus, am aflat că un grup de cercetători a propus, iar Uran, după lungi dezbateri în Consiliu, a aprobat realizarea unor ființe cu un grad redus de conştiență, care să înlocuiască munca omului în sectoarele dificile. Aceste ființe urmau să fie realizate prin combinarea între oameni şi animale. Bineînțeles că partea umană a acelor ființe nu provenea din sacrificarea unor oameni. Tehnica utilizată în acest scop n-o cunosc nici măcar în linii mari şi nici nu m-a interesat vreodată s-o aflu. Mai bine să fie îngropată pe veci. Ce ştiu este că inițial se propusese realizarea ființelor respective doar ca nişte roboți, fără spirit. Acest lucru nu contravine Legilor Universului, este ca şi când a-i construi nişte roboți

biologici, atât timp cât nu au spirit, ci doar o formă rudimentară de dublu eteric, totul este în ordine. Se pare însă că fiinţele respective nu au putut fi realizate în acest mod. Acest lucru i-a determinat pe cercetători să le realizeze cu spirit, iar realizarea unor astfel de fiinţe a condus, pe de o parte la producerea unui dezechilibru în planul spiritual şi pe de altă parte la apariţia unor noi tipuri de spirite, numite în mod impropriu **demoni*** şi **draci*** şi în consecinţă la apariţia unor noi planuri spirituale, cel al demonilor* şi cel al dracilor*.

Nu cred că există om care să nu fi auzit de centauri, sirene, grifoni, unicorni, precum şi multe alte asemenea creaturi. Ei bine, ele nu ţin doar de fantezia celor ce au scris Legendele Olimpului sau de înclinaţia către fabulos a unor povestitori antici, marea majoritate a acestor creaturi au existat în realitate pe această planetă. E drept că adevărul despre ele a fost înfăşurat într-o aură mitică, ca mai toate evenimentele şi persoanele acelor vremuri, dar trebuie să ţinem cont că descrierile au fost făcute de persoane ce aflaseră despre ele doar din tradiţii şi de multe ori la o distanţă de milenii. În ziua de azi, când informaţiile parcurg zeci de mii de kilometri cu viteza luminii, observăm cum un eveniment este prezentat în mai multe feluri de diverse publicaţii şi posturi de televiziune. Având în vedere acest lucru, nu trebuie să ne mirăm că în antichitate, pentru că de aici provin majoritatea izvoarelor istorice, informaţiile privitoare la anumite evenimente au fost distorsionate sau au căpătat un cu totul alt sens. Pe atunci informaţia circula, în cel mai fericit caz, cu viteza calului, iar sursa informaţiilor provenea din perioade de mult apuse.

Vă întrebați poate cum puteau înlocui aceste creaturi munca omului, imaginați-vă cât de utilă putea fi o sirenă pentru lucrul la adâncimi mari, în apele oceanului sau cât de utilă era folosirea grifonilor în exploatările miniere. A fost simplă ideea cercetătorilor care au propus realizarea lor. Dacă le-ar fi realizat aşa cum au propus şi aşa cum a fost aprobat, totul ar fi fost perfect. Cum acest lucru nu s-a întâmplat, iar rezultatul a produs un dezechilibru în planul spiritual, consecințele provenite din reechilibrarea acestuia au fost pe măsură. Şansa, dacă se poate spune aşa, a constat în eşecul celor ce le-au creat de-a le face perfecte. Aceste ființe nu aveau capacitatea de a se înmulți sau cel puțin în acea perioadă nu cunosc s-o fi avut. Am auzit multe poveşti despre sirene şi alte creaturi ce seamănă cu cele produse atunci, poveşti ce provin din perioade nu prea îndepărtate. Personal, nu am cunoştință de existența lor, dar dacă totuşi există şi acum, înseamnă că au reuşit să se înmulțească. Aceste ființe aveau o longevitate mare, dar nu atât de mare încât să fi putut supraviețui până azi.

Nu a trecut mult timp (poate zeci de ani, poate mai mult, nu am un sistem de referință după care să pot aprecia scurgerea timpului, pot doar s-o deduc), şi primele consecințe ale „marii realizări" atlante au început să se facă simțite. Prima dintre ele, care a marcat de altfel şi începutul lungului şir de dezastre, a fost o mişcare seismică, de mari proporții, ce a condus la fracturarea şi scufundarea unei părți a continentului atlant. Au mai urmat şi altele ce au avut consecințe asemănătoare, dar de mai mici proporții. Atlantida nu s-a scufundat în întregime din cauza cutremurelor, aşa cum se presupune acum, cea mai mare parte a ei a rezistat mişcărilor

seismice şi poate ar fi rezistat până azi, dacă nu ar fi fost distrusă în mod artificial.

În acelaşi timp, toată lumea parcă înnebunise, parcă totul se întorsese cu fundul în sus, nimeni nu mai respecta Legea, iar haosul era la el acasă. O parte a atlanților părăsiseră Atlantida şi se refugiaseră, care încotro. Cei rămaşi acuzau Consiliul şi pe Uran de toate câte se întâmplaseră. Acesta, în încercarea lui de-a restabili ordinea, a făcut o greşeală de neiertat: a pedepsit o parte a aristocrației, între care şi doi administratori, învinuindu-i de toate cele întâmplate. Situația scăpase total de sub control. În scurt timp, învinuiților li s-au alăturat marea majoritate a atlanților. În spiritul lor de dreptate, au luat partea celor pedepsiți pe nedrept. Pentru că toate trebuie să poarte un nume şi pentru că numele adevărate este bine uneori să nu fie folosite deoarece pot produce mai mult rău decât bine, îi voi numi în mod arbitrar, pe cei ce-au fost separați de Atlantida: „Învinuiți”. Aceştia, în degringolada produsă, au reuşit să ia cu ei o mare cantitate de tehnică şi armament performant. Uran a vrut să se folosească de Instalație pentru a-i distruge complet. Ne-am opus toți cei ce rămăsesem alături de el, o greşeală nu poate fi îndreptată prin intermediul alteia. Era poate mai bine dacă nu ne opuneam, dar aşa a fost să fie. Învinuiții şi-au creat propriile tabere în puncte strategice, erau conştienți că, mai devreme sau mai târziu, va urma o confruntare. În acelaşi timp, mulți atlanți erau răspândiți în diverse colțuri ale planetei, refuzând să facă parte dintr-o tabără sau alta şi încercând să pună bazele unor noi civilizații.

A urmat o perioadă de acalmie, în care fiecare tabără şi-a văzut de propriile treburi, mai bine zis, de

propriile pregătiri de luptă. Toţi însă sperau că la sfârşitul acestora să se regăsească paradisul pierdut.

Atlanţii şi-au modificat structura organizatorică: administratorii s-au transformat în generali, ceilalţi aristocraţi în comandanţi militari, iar plebea forma grosul armatei. Uran şi regii şi-au păstrat atribuţiile, iar Consiliul s-a transformat în stat major.

În cealaltă tabără s-a creat o structură organizatorică asemănătoare, în paralel cu o activitate febrilă de înarmare. Eforturile cele mai mari erau depuse în crearea de structuri subterane şi realizarea unei arme, comparabile ca forţă destructivă cu Instalaţia. Erau conştienţi că numai structurile subterane le puteau asigura o mică şansă de supravieţuire în cazul în care noi vom ataca, folosindu-ne întreaga capacitate de luptă.

În loc să sosească, după cum se aşteptau toţi, clipa regăsirii, a sosit clipa nefastă a confruntării. Într-o rea zi, o patrulă de-a noastră s-a întâlnit nas în nas cu una de-a lor. Care a atacat prima, este mai puţin important şi concludent, cert este însă că în urma luptei, nu a mai rămas nimeni care să poată povesti ce s-a întâmplat. Uran a decis un atac de intimidare, lansat de la distanţă. Probabil că învinuiţii nu l-au luat drept atac de intimidare şi au ripostat în forţă. Războiul a izbucnit cu o forţă şi o cruzime greu de imaginat. Cei ce până atunci fuseseră fraţi şi trăiseră în deplină armonie în paradis, acum se ucideau cu o furie oarbă, iar setea de sânge creştea cu fiecare minut scurs. Nu exista nimeni care să aibă nici cea mai mică ezitare în folosirea celor mai teribile arme. Zone întregi, care până mai înainte de lansarea unui atac erau verzi şi pline de bucuria vieţii, se transformau pe dată în deşerturi aride, pline de întunecimea morţii. Sorţii

războiului au fost înclinați repede în favoarea atlanților. Din tot ceea ce avusese inamicul la suprafață nu mai rămăsese nici măcar amintirea. Singurii care au scăpat au fost cei aflați în structurile subterane.

A urmat o lungă dezbatere în statul major cu privire la oportunitatea distrugerii structurilor subterane rămase întregi. S-a luat hotărârea de a distruge tot ceea ce ieşea la suprafață, neatingându-ne de partea subterană. Cu alte cuvinte, lumea de la suprafață era a noastră, iar cea subterană a lor. Cum ei nu mai aveau nici un cuvânt de spus, a rămas stabilit aşa cum am hotărât noi. Bineînțeles că noi avuseserăm grijă să ne plantăm iscoadele în rândurile inamicului încă dinainte de începerea războiului.

A urmat o lungă perioadă de pace, în care totul părea să reintre în normal. Într-o zi însă, toate visele care începuseră să ne dea noi speranțe au fost destrămate de informațiile primite din partea iscoadelor. Învinuiții terminaseră acea armă asemănătoare cu Instalația şi aveau de gând s-o folosească pentru a ne distruge.

În acel moment, i-am spus lui Uran că voi folosi Instalația şi-i voi distruge complet, indiferent de părerea celorlalți. Uran s-a uitat la mine şi mi-a cerut să mă liniştesc, pentru că încheiase o alianță cu Învinuiții, deoarece la orizont se profila un nou inamic, deosebit de puternic şi numai împreună cu ei îl puteam învinge. Pur şi simplu am rămas perplex; Uran luase o decizie atât de importantă fără a se consulta cu nimeni şi fără măcar a informa pe cineva. Nimeni nu ştia nimic de nici un alt inamic şi de nici o alianță, am crezut că glumeşte, cu toate că nu-i stătea în fire, dar când m-am convins că vorbeşte serios, a luat cred pentru prima dată în existența

sa, contact cu un pumn. Credeam că se va înfuria şi va riposta, dar în loc să facă asta, s-a uitat la mine cu o privire plină de regrete şi cu aerul omului care ştie prea multe dar nu poate spune nimic. M-a rugat totuşi, cu o voce care parcă implora să-l ascult, să mă duc în Insula Delfinilor, care scăpase de distrugere, deoarece delfinii mă aşteptau şi aveau ceva să-mi comunice. M-am uitat la el ca la un om care-şi pierduse minţile, însă vocea lui şi sentimentul de culpabilitate pe care mi-l creasem atunci când l-am lovit, m-au făcut să accept. La urma urmei, nu pierdeam prea mult timp cu o astfel de deplasare şi eram de altfel convins ca la întoarcere să folosesc Instalaţia, indiferent de consecinţe. Nu credeam nimic din ceea ce-mi spusese Uran.

M-am îmbarcat într-un mijloc de deplasare aeriană, cu destinaţia Insula Delfinilor. În timpul zborului, îmi aduc aminte că am avut o stare foarte ciudată, mă uitam la crestele muntilor Carpaţi şi-mi venea să plâng. Un rege să plângă, aşa ceva nu se mai pomenise de când era Atlantida. Când am ajuns aproape de destinaţie, privirea mi-a fost atrasă de apele oceanului, care-şi schimbau culoarea cu fiecare minut ce trecea. Apa părea să capete culoarea morţii, iar cerul vestea a furtună năpraznică. Când am ajuns, într-adevăr cei doi delfini pe care-i crescusem, de când în ei începuse să încolţească sămânţa vieţii şi pe care-i iubeam ca pe proprii mei copii, mă aşteptau într-un loc care fusese amenajat cândva special pentru ei. Încă de când erau mici, stabilisem cu ei o legătură telepatică puternică, iar pe vremea când lucram la limbajul universal de comunicare acest lucru mă ajutase enorm. Ei au fost primii cu care am reuşit să comunic şi prin intermediul lor, am căpătat multe

informații utile. Acum ardeau de nerăbdare să-mi comunice ceva, ce parcă nu mai suferea amânare. După ce am aflat, am avut senzația că ceva mă loveşte în cap, nu mai pricepeam nimic şi parcă nimic nu mai avea sens, mă simțeam depăşit de evenimente. Nicicând nu mai simțisem ceva asemănător. Niciodată nu am reuşit să aflu mai multe în legătură cu acest subiect, deducțiile pe care le-am făcut ulterior, nu au nici o importanță, atât timp cât nu au valoare de certitudine. Vă redau tot mesajul primit din partea delfinilor, judecați şi voi şi poate cineva vreodată va reuşi să afle mai multe decât mine:

„încearcă să te salvezi, cât mai ai timp, am primit un mesaj din partea extratereştrilor, vor veni pe Pământ şi va fi sfârşitul lumii. Ei ne consideră pe noi, delfinii, ființele inteligente ale acestei planete. Acum trebuie să plecăm, nu mai este timp…"

M-am uitat la membrii echipajului, receptaseră şi ei mesajul, iar acum se uitau întrebători la mine. Unul dintre ei m-a întrebat: ce facem? Pentru prima dată nu ştiam ce să răspund, era înjositor pentru mine, dar nu aveam timp de aşa ceva. Am cugetat câteva clipe şi am spus: îi luăm şi pe ceilalți şi plecăm înapoi. Nu terminaseră toți să se îmbarce, când două zguduituri puternice, una după cealaltă, cutremurară Pământul. Între ele, o lumină orbitoare străpunse pătura groasă de nori. Ne-am uitat unii la ceilalți, dar nimeni nu avea vreo explicație. Am decolat îndreptându-ne spre casă, cu cât ne apropiam mai mult, cu atât aveam senzația că se apropia de noi ceva asemănător cu un perete uriaş. Aeronava noastră aproape că nu mai putea ține deschis canalul energetic, sistemele de orientare o luaseră razna, iar piloții făceau eforturi disperate să ia altitudine. Când

am ajuns aproape de acel perete, am înțeles…era un uriaş val seismic. Am ajuns cu greu şi cu frica de a nu mai găsi nimic. După ce-am depăşit valul, nu ştiu ca cineva să fi scos o vorbă. Când în sfârşit crestele munților şi-au făcut apariția din spatele norilor, am răsuflat uşurați. Nu erau ele chiar foarte mult deasupra apei, dar măcar existau. Nu acelaşi lucru se mai putea spune însă despre Atlantida, ea dispăruse pentru totdeauna.

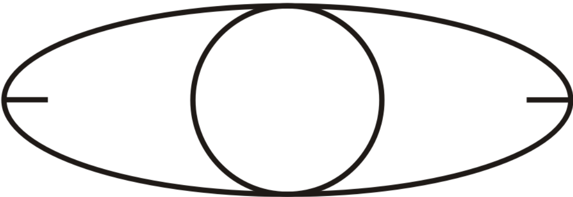
Scăpaseră mulți atlanți, dar nici pe departe toți, iar din rândul sălbaticilor supraviețuiseră puțini, doar aceia care se aflau pe vârfurile munților. Tehnica se pierduse aproape toată, mai scăpase câte ceva, prin câte un adăpost subteran.

De câte ori l-am întrebat pe Uran cine a distrus Atlantida, mi-a răspuns invariabil: extratereştrii. Pare incredibil, cine ştie… poate este adevărat.

De Învinuiți n-am mai aflat nimic, se pare că au fost şi ei distruşi. Uran n-a folosit Instalația, este posibil ca acea lumină puternică produsă între zguduituri să fi fost rezultatul unui atac din partea Învinuiților. Cine ştie…

Destin

Când toţi fi-vor împotrivă,
Când toţi în cale-ţi
Sta-vor deopotrivă,
Când lanţuri grele
Pe umeri ţi se vor pune,
Când Soarele şi Luna
Vor fi în cârdăşie
Pe tine să te-ngenunche
Pentru vremurile ce-o să vie,
Te gândeşte atunce,
La ziua cea din urmă,
Când nouri negri vor face
Ziua ca s-apună
Că tu ai fost,
Vei fi şi eşti:
Copilul Serii, Pruncul Dimineţii,
Cu capul drept, şi-n piept
Inima vieţii.

Cap.III

După Atlantida

Ne-a trebuit destul de mult până să ne adunăm cu toții la un loc. Toată lumea era buimăcită şi nimeni nu înțelegea ce s-a întâmplat şi care era statutul nostru în acel moment. Urma să vină un învingător să captureze ceea ce mai rămăsese din noi sau pur şi simplu am fost distruşi, fără un scop de cucerire. Încetul cu încetul, aceste frământări ale minții începură să dispară, nimic din ceea ce le-ar fi putut lămuri nu-şi făcea apariția. Problemele vieții cotidiene învinseră într-un final starea noastră de amorțeală generală.

Ne-am hotărât să păstrăm structura de organizare avută înainte de „Potop”, chiar dacă ea nu mai reflecta în nici un fel realitatea. Trebuia totuşi să ne organizăm şi altceva nu ne trecuse prin minte.

Rezerve de hrană ne rămăseseră puține, dar acest lucru nu constituia o problemă, nici noi nu mai eram prea mulți, iar munții ne mai ofereau şi câte ceva de mâncare. Se întâmpla uneori să-i urmărim pe sălbatici şi să le copiem, din când în când, modul de hrănire. Nu ne convenea acest lucru, dar trebuia să supraviețuim. O problemă cu adevărat gravă o constituia lipsa posibilității de a ne reface tehnica distrusă. Ne mai rămăseseră puține dotări tehnice, majoritatea fiind sub ape şi pierdute definitiv.

După ce apele s-au retras, stratul gros de mâl şi dispariția multora dintre noi au fost pricipalele cauze ce au determinat imposibilitatea identificării locurilor în

care fuseseră amplasate adăposturile ce serviseră totodată şi la depozitarea tehnicii. A fost nevoie de mult timp pentru a ne obişnui cu ideea, că nu mai suntem ceea ce-am fost şi poate nu vom mai fi niciodată. Instalația şi generatoarele ei scăpaseră. Asta ne mai dădea o fărâmă de speranță, puteam măcar supraviețui destul timp pentru a ne reface… Dar n-a fost să fie aşa, nici de astă dată.

Odată cu retragerea apelor, a început şi renaşterea vieții oamenilor pe aceste plaiuri şi nu numai. După cum spuneam în capitolul precedent, au fost atlanți care au părăsit Atlantida după primul seism, refugiindu-se în diverse colțuri ale planetei. Aceştia începuseră să pună bazele unor noi civilizații şi mulți dintre ei supraviețuiseră potopului, reluându-şi apoi cursul normal al dezvoltării, evident în condițiile specifice acelei situații.

O lungă perioadă de timp, am stat închişi în sânul comunității noastre, izolați de lumea din exterior şi mulțumindu-ne doar să privim de la distanță lumea sălbaticilor din jurul nostru. Uran se încăpățâna să mențină interdicția referitoare la contactele cu aceştia. Oricât am fi încercat noi să-i explicăm, nu reuşea să accepte ideea că şi ei sunt oameni şi un ajutor cât de mic, venit din partea noastră, nu ar avea cu ce să ne afecteze, pe ei ajutându-i în schimb să iasă din starea de sălbăticie. Susținea sus şi tare că dezvoltarea lor ar fi pus în primejdie existența noastră. A permis doar foştilor generali (vechii administratori) să-i supravegheze de la distanță, fără a le permite însă nici un fel de apropiere, în sarcina acestora intrând totodată şi raportarea periodică a situației.

Acestea erau ordinele şi nimeni nu dorea să dea naştere la dispute inutile, mai ales în situația în care nimeni nu era afectat în mod direct. Mult timp existența noastră a fost caracterizată de o monotonie aproape enervantă, ce părea a nu putea fi tulburată. La un moment dat, neavând de lucru i-am propus lui Uran organizarea unei expediții având ca scop obținerea de informații privitoare la celelalte grupuri de oameni existente la acea dată şi răspândite pe întreaga planetă. S-a uitat la mine puțin încurcat, întrebându-mă dacă sunt hotărât să fac ceea ce i-am propus. După primirea răspunsului meu afirmativ, a căzut puțin pe gânduri, apoi s-a hotărât să accepte, condiția fiind să plec singur.

Primul lucru făcut după plecare a fost să verific starea generatoarelor, crezusem că multe din ele au fost distruse. Funcționau toate, cu excepția celui de pe fostul continent atlant, poate că explozia acestuia provocase dezastrul.

Am poposit în multe locuri populate de oameni. În unele din acestea, foştii atlanți ce formaseră cândva plebea dispăruseră, iar în locul lor îşi făcuse apariția o nouă rasă de oameni. În altele, am întâlnit doar urmaşi ai atlanților, iar în câteva locuri în care nu ajunseseră aceştia, băştinaşi aflați în diverse stadii de dezvoltare.

Noua rasă luase naştere în urma amestecului dintre atlanți şi băştinaşi. Aceşti oameni, din punct de vedere fizic, aveau trăsături comune celor două rase. Atlanții erau identici cu rasa albă de acum, băştinaşii având trăsături diferite, specifice zonei în care trăiau.

În aproape toate locurile prin care am umblat, am observat un aspect care m-a pus pe gânduri: ceva se întâmplase cu mentalitatea oamenilor, în loc să caute ca

până atunci răspunsuri logice şi ancorate în realitate pentru fenomenele din jurul lor, acum încercau să le explice prin intermediul unor manifestări supranaturale.

Supranaturalul nu există decât în măsura în care nu este înțeles naturalul.

Nu trecuseră nici două sute de ani de la distrugerea Atlantidei şi deja apăruseră fel de fel de mituri şi legende, unele ciudate, altele absurde. Aproape toate încercau să surprindă unele aspecte legate de evenimentele petrecute atunci. Înțelegeam foarte bine că în fiecare zonă ajunseseră informații distorsionate, dar nu înțelegeam de ce acestora li se dădea o semnificație nerealistă. Se pare că structura conştientului a fost modificată de schimbările petrecute la nivel planetar. Nefiind specialist în acest domeniu, am pus aceste modificări pe seama schimbărilor petrecute la nivelul câmpului geomagnetic terestru. Mă uitam la oameni şi de multe ori mă amuzam privindu-le manifestările, atunci când mă vedeau coborând îmbrăcat în alb din nava cu care mă deplasam. Eram conştient că stârnesc în acest fel imaginația bieților oameni, dar nu aveam altă soluție. După depăşirea primului contact cu populațiile vizitate, care de cele mai multe ori era caracterizat de teamă ori gesturi de venerație din partea acestora, încercam să le explic că nu sunt cu nimic diferit față de ei. Uneori reuşeam, alteori nu. Important pentru mine era să adun datele care mă interesau şi, în acelaşi timp, să le ofer cât mai multe cunoştiințe, care să-i ajute să progreseze.

Cel mai mult am zăbovit în mijlocul celor proveniți din amestecul atlanților cu băştinaşii. Mă interesa să studiez aceşti oameni, pentru a vedea

consecințele acestui amestec şi dacă era sau nu întemeiată o propunere de acest gen către Uran.

Aceşti oameni se deosebeau foarte puțin de atlanți, aveau însă un mod de viață mult mai sociabil iar sentimentul iubirii, mult mai dezvoltat. E drept că apăruse şi un sentiment nou: gelozia, aproape necunoscut atlanților. Dar un cojoc nu se aruncă pentru un păduche. Am considerat că, şi numai datorită acestui sentiment înălțător care este iubirea, această nouă rasă **trebuie să existe**. Când mă refer la iubire, mă refer la iubirea adevărată, pură şi dezinteresată, nu la cea carnală. Iubirea carnală aproape că nici nu trebuie pomenită, este o simplă funcție a corpului material, cât se poate de normală şi nu înțeleg de ce este privită într-un mod atât de deformat în ziua de azi de către unii ipocriți handicapați. Iubirea adevărată este înălțătoare şi te face cu adevărat să trăieşti, degeaba eşti nemuritor dacă n-ai parte de ea.

,,Reia-mi al nemuririi nimb
Şi focul din privire,
Şi pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire…,,

(Eminescu, Luceafărul).

Trebuia cu orice preț să-l conving pe Uran să accepte că această nouă rasă nu reprezintă nici un pericol la adresa atlanților, pericolul adevărat venind tocmai din modul obtuz în care privea el lucrurile. Tot drumul spre casă mi-am făcut vise, imaginându-mi frumoasele noastre plaiuri trepidând de viață şi iubire.

Am purtat o discuție, aş putea spune furtunoasă cu Uran, care nu făcea altceva decât să spulbere ideea unei lumi frumoase. Era cât pe ce să se repete faza în care Uran făcea cunoştință cu pumnul, dar dându-şi seama la timp de pericol, s-a retras şi a amenințat că foloseşte Instalația şi ne distruge pe toți, dacă îndrăzneşte vreunul din noi să se combine cu sălbatecii. Vorbea serios şi era gata s-o facă, iar Mihail, cățelul său, vibra de nerăbdare să scape de noi. Doar peste cadavrul meu, ar fi putut să comită o astfel de nelegiuire.

I-am chemat pe regi şi pe generali să ne sfătuim în această privință şi să hotărâm ce avem de făcut. Toți, fără excepție, şi-au exprimat indignarea la adresa celor întâmplate. Am adus în discuție situația grupului nostru, pentru că altfel nu ştiu cum am fi putut numi, o comunitate redusă de oameni izolați de tot şi de toate, numai civilizație nu. Pentru noi problema existenței era destul de gravă, nu din punct de vedere al mijloacelor necesare existenței, ci din acela al izolării. Diversitatea genetică ridica probleme, în condițiile izolării, rasa noastră putea începe oricând să degenereze.

Le-am povestit cu lux de amănunte despre noua rasă de oameni, pe care o întâlnisem în lunga călătorie de prospectare. Atunci Semyaz ne-a spus că ei se apropiaseră de băştinaşi destul de mult, dar nu pentru a se combina cu ei ci doar pentru a-i ajuta să se dezvolte. Îi învățaseră secretul focului, cum să-şi facă haine din pieile animalelor ucise, să folosească arcul şi săgețile pentru vânătoare, să deosebească plantele medicinale şi tehnica folosirii acestora, precum şi multe altele. Până acum tăcuseră din gură de frica lui Uran, în acelaşi timp neştiind pe ce poziție ne aflam noi, ceilalți.

Am propus să nu mai ținem cont de părerea lui Uran şi să începem să punem bazele unei noi civilizații, altfel singura noastră alternativă ar fi fost autodistrugerea prin degenerare. Fiecare pe rând şi-a spus părerea şi în final am ajuns cu toții la concluzia că, într-adevăr, o nouă civilizație era soluția corectă pentru noi, în acel moment. Unii au propus chiar măsuri drastice. N-am fost de acord cu ele, consideram calea paşnică a fi cea mai bună. În final, am hotărât ca Generalii să pună în practică hotărârea noastră, iar noi, regii, să rămânem în continuare lângă Uran, pentru a-l împiedica să comită vreun act de răzbunare.

Totul a decurs conform planului, până în momentul în care a aflat Uran, de altfel acest lucru era inevitabil. A vrut să-i distrugă imediat, dar ne-am opus cu vehemență. Latona şi Geea au mers până acolo încât s-au autoexilat, renunțând la toate privilegiile oferite de poziția pe care o aveau, inclusiv la nemurire. Văzând că lucrurile iau o întorsătură atât de neaşteptată, Uran s-a mai domolit puțin, hotărând că cea mai bună pedeapsă pentru Generali era expulzarea, cu toate consecințele ce decurgeau de aici. Şi aşa a apărut mai târziu mitul păcatului primar şi cel al îngerilor căzuți. Latona şi Geea şi-au continuat ultima viață, ajutând la formarea şi dezvoltarea noii civilizații care tocmai luase naştere. Noi, ceilalți regi, am rămas o perioadă lungă de timp „alături" de Uran, trebuia să fie cineva care să-l împiedice să distrugă ceea ce plătiseră mulți dintre noi atât de scump.

Priveam la noua rasă şi mi se umplea sufletul de bucurie văzând-o atât de perfectă, şi la trup şi la suflet. Vedeam cum plaiurile şarpelui se umplu de prosperitate

şi viaţă plăcută, eram în stare să fac orice pentru a vedea aceasă civilizaţie dăinuind. Merita.

Trecură ani peste ani şi sute peste alte sute, lumea se înmulţea pe toată planeta şi părea că nimic rău n-o poate tulbura. În adâncul sufletului meu, simţeam că această stare de lucruri nu poate ţine prea mult. Uran prinsese gustul preumblării prin lume şi-i plăcea tare mult s-o impresioneze, în acelaşi timp făcând şi câte un plod pe ici pe colo. Căţelului său îi plăcea în schimb să se laude cu felurite fapte măreţe, să-l fi văzut cum se umfla în pene de-ţi era mai mare mila.

Totul a fost bine până într-o zi, când un bastard de-al lui Uran, pe numele său cunoscut Osiris nu s-ar fi gândit că n-ar fi rău dacă s-ar înfrupta şi el puţin din bogăţiile acestor ţinuturi şi, de ce nu, şi din nemurire. Spre ghinionul său, a ajuns nemuritor doar prin numele său negru. A strâns oşti câtă frunză şi iarbă, pângărind aceste teritorii, trasând chiar şi o graniţă, pe care nu aveam voie s-o depăşim cu nici un chip. Eram o mână de oameni, nu aveam cum să ne opunem, în acelaşi timp nu vroiam să-i implicăm pe noii locuitori ai acestui teritoriu, nu era deocamdată timpul. Ne era şi frică, ca nu cumva Uran să se considere îndreptăţit să folosească Instalaţia împotriva lor, pentru a-şi duce la îndeplinire vechea lui dorinţă de răzbunare.

Atunci s-a stârnit furtuna în sufletul lui Typhon.

M-am dus în Instalaţie, am scos o componentă cheie fără de care aceasta nu putea funcţiona şi am ascuns-o într-un loc numai de mine ştiut. Cu ajutorul celorlalţi regi, l-am închis pe Uran în Tartar, având totuşi grijă să dau ordin să fie eliberat, după ce voi fi alungat

toți duşmanii, iar pe cățeii săi i-am împrăştiat, care încotro.

Am ridicat toată suflarea ținutului şarpelui, nimicind duşmanul, apoi le-am dat câte o lecție tuturor acelora care participaseră, într-un fel sau altul, la cotropirea acestui ținut. Să nu le mai treacă vreodată prin cap să facă a doua oară acelaşi lucru. Am ajutat multe popoare să se ridice, în speranța că ele vor ajuta acest neam, atunci când eu nu voi mai fi. Mi-am făcut din acest motiv mulți duşmani, iar Uran în ura sa fără margini a spus tuturor că nu sunt altceva decât o ființă a întunericului. Nu-mi păsa, îmi făcusem datoria, iar acum era şi timpul meu să mă odihnesc…

Cuprins